152. ÅRGANG • NUMMER 10 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • OKTOBER 2003

Liahona

152. ÅRGANG • NUMMER 10 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • OKTOBER 2003

Liahona

PÅ OMSLAGET
Fotos: Craig Dimond

***LILLE LIAHONAS* FORSIDE**
Modelfoto: John Luke

SE »DET RØDE STRIKHALSTØRKLÆDE«, S. 18

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

LILLE LIAHONA

SE »INSPIRERENDE TANKER«, S. 2

Oktober 2003 152. årgang. Nummer 10
LIAHONA 23990 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Dennis B. Neuenschwander
Vejledere: Monte J. Brough, J. Kent Jolley, W. Rolfe Kerr, Stephen A. West
Adm. direktør: David L. Frischknecht
Redaktionel leder: Victor D. Cave
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Chefredaktør: Richard M. Romney
Redaktører: Marvin K. Gardner, Vivian Paulsen, Don L. Searle
Redaktion: Collette Nebeker Aune, Susan Barrett, Ryan Carr, Linda Stahle Cooper, LaRene Porter Gaunt, Shanna Ghaznavi, Jenifer L. Greenwood, Lisa Ann Jackson, Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Sally J. Odekirk, Adam C. Olson, Judith M. Paller, Jonathan H. Stephenson, Rebecca M. Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb, Monica Weeks

Ledende Art Director: M. M. Kawasaki
Art Directors: J. Scott Knudsen, Scott Van Kampen
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Design og produktion: Kelli Allen-Pratt, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Howard G. Brown, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Brent Christison, Kerry Lynn C. Herrin, Kathleen Howard, Denise Kirby, Todd R. Peterson, Randall J. Pixton, Mark W. Robison, Brad Teare, Kari A. Todd, Claudia E. Warner

Marketingsleder: Larry Hiller
Trykchef: Craig K. Sedgwick
Distributionschef: Kris T Christensen

Liahona:
Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division, Barups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Kirkenyt: Lene Henriksen

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg. Tlf 0046-31 77 88 976. Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til *Liahona*, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; eller med e-mail til cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fijiansk, finsk, fransk, haitisk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribati, kinesisk, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsproget, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, singalesisk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, tamilsk, telugu, thai, tjekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog.)

For readers in the United States and Canada:
October 2003 Vol. 152 No. 10. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $16.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

JEG NØD ARTIKLEN OM MISSIONERING

Jeg er 12 år gammel og har været medlem af Kirken i lidt over et år. Jeg vil gerne sige, at jeg er meget taknemlig for *Liahona*. Jeg holder af alle artiklerne, for de hjælper os i hverdagen og lærer os mere om evangeliet. Jeg holder især af artiklen »Din kaldelse« i oktobernummeret 2001, fordi den beskrev hvert af de skridt, vi skal tage for at blive missionærer. Tak for *Liahona* og *Lille Liahona*. De er trofaste ledsagere i evangeliet.

Luis Eduardo Haro Bustos,
Puerto Natales Gren,
Punta Arenas Stav i Chile

GLÆDE VED AT BÆRE VIDNESBYRD

Liahona giver mig stor fornøjelse og glæde. Frelseren har lovet os: »Men I skal få kraft, når Helligånden kommer over jer, og I skal være mine vidner« (ApG 1:8). *Liahona* viser mig, hvordan et vidnesbyrd kan udvirke mirakler, hvordan jeg skridt for skridt kan blive et vidne om Jesus Kristus. Det er en stor glæde for mig at kende Herren, og det er en næsten endnu større glæde at hjælpe andre til at lære ham at kende. Noget af det smukke, vi oplever i himlen, er glæden hos dem, som vi har været med til at føre til Herren (se L&P 18:16).

Dimitur Nikolov,
Sliven Gren,
Plovdiv Distrikt i Bulgarien

EN ÅNDELIG PERLE

Liahona er en åndelig perle. Dette vidunderlige tidsskrift har velsignet mig, lige siden jeg var en ung mand. Profeternes, seernes og åbenbarernes ord, de gode artikler for unge, og de milde og inspirerende børnesider har opløftet mig i mere end 25 år. Jeg takker mine forældre, fordi de havde denne kostelige perle i vores hjem, så jeg kunne nyde godt af dens rigdomme. Nu opmuntrer jeg mine egne børn til at fylde deres sjæle med dens guddommelige sandheder.

Daniel Marcelo Cañoles,
Cruz del Sur Ward,
Colón Stav i Talcahuano i Chile

JEG NYDER LÆSERBREVENE

Jeg er forbløffet over, hvordan Herren velsigner sit folk i de sidste dage. Jeg har abonneret på *Liahona* siden 1987, hvor jeg blev medlem af Kirken. Jeg nyder at læse læserbrevene. Jeg styrkes af de følelser og vidnesbyrd, som disse dejlige mennesker fra hele verden giver udtryk for. Jeg føler mig forvisset om, at dette tidsskrift er inspireret af Gud, så det kan røre hans folk over hele verden.

Victorino F. dela Cruz jun.,
Quezon Hill Ward,
Baguio Stav i Filippinerne

Inspirerende tanker

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

Missioneringsforløbet

»Missioneringsforløbet falder i fire tempi: (1) At finde undersøgeren, (2) at undervise undersøgeren, (3) at døbe den værdige nyomvendte og (4) at føre det nye medlem ind i fællesskabet ... Det er vigtigt, at vedkommende, som I døber, om fem eller ti eller tyve år stadig er et aktivt, trofast, hengivent og værdigt medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige« (missionærmøde i Houston i Texas, den 20. september 1998).

Forkynd evangeliet

»På missionærernes vegne ... vil jeg bede de hellige om at gøre alt, hvad I overhovedet kan for at skaffe henvisninger [på personer], som de kan undervise. I bliver lykkelige, hvis I gør det. Enhver, som I ser komme ind i Kirken som følge af jeres indsats, bringer jer glæde. Det løfte giver jeg enhver af jer« (fireside i Pusan i Korea, den 21. maj 1996).

Man kan aldrig forudsige konsekvenserne

»Man kan aldrig forudsige konsekvenserne af det, man gør. Og den mand eller kvinde, dreng eller pige, som I besøger i dag, som I taler med, eller som I giver et eksemplar af Mormons Bog, og som afviser jer, bliver måske senere interesseret og kommer ind i Kirken ... Herrens veje er uransagelige, når det gælder om at røre folks hjerte. Man kan aldrig forudsige konsekvenserne af det, man gør« (missionærmøde i Boston i Massachusetts, den 22. marts 2002).

Omvendelse

»Det er så vigtigt, mine brødre og søstre, at sikre sig, at [de nydøbte medlemmer] er omvendte, at de i hjertet har en overbevisning om dette storslåede værk. Det er ikke kun en tankeproces. Det er også noget, som sker i hjertet, når det røres af Helligånden, indtil de ved, at dette værk er sandt, at Joseph Smith virkelig var Guds profet, at Gud lever, at Jesus Kristus lever, at de viste sig for drengen Joseph Smith, at Mormons Bog er sand, og at præstedømmet med alle dets gaver og velsignelser findes her. Jeg kan ikke påpege dette kraftigt nok« (missionærmøde i Bogota i Colombia, den 8. november 1996).

Kirken forventer noget af folk

»Denne kirke forventer noget af folk. Den har høje standarder. Den har en stærk lære. Den forventer omfattende tjeneste af folk. De driver ikke bare med. Vi forventer, at de gør noget. Det reagerer folk på.

»Kirken tænker på den enkelte, selv om vi er mange. Uanset om der er seks, ti, tolv eller 50 millioner, må vi aldrig glemme, at det er den enkelte, der har betydning.«

ET LYS FOR FOLKET, AF STEWART ANSTEAD

De tager imod muligheden for at tjene, og når de gør det, øges deres evner, deres forståelse og deres færdigheder til at udrette noget og gøre det godt« (interview med ORF [østrigsk] fjernsyn, den 6. november 2001).

At føle sig velkommen

»Vi bør sørge for, at alle, som slutter sig til Kirken, føler sig velkomne, føler sig hjemme, har venner i Kirken, og får noget at gøre i Kirken, som kan hjælpe vedkommende til at øge sin tro og trofasthed« (møde i Aruba, den 16. marts 2001).

Et opmuntrende ord

»Vi har en stor forpligtelse over for dem, der døbes ind i Kirken. Vi kan ikke ignorere dem. Vi kan ikke lade dem stå alene. De har brug for hjælp, mens de vænner sig til denne kirkes skikke og kultur. Og det er vores store velsignelse og ansvar at tilbyde den hjælp ... Et varmt smil, et venligt håndtryk og et opmuntrende ord kan udrette mirakler« (regionalkonference i Ensign/Rose Park i Utah, den 28. februar 1999).

Læg armen om dem

»De [missionærerne] har stadig et ansvar for at vise omsorg for og hjælpe dem, som de har døbt – at være venner med dem, at skrive til dem og at opmuntre dem. Men jeres ansvar er større, mine brødre – som biskopper, stavspræsidenter og kvorumspræsidenter – bør I lægge armen om disse mennesker og få dem til at føle sig trygge og hjemme og varme og glade. Det er en bydende nødvendighed« (regionalkonference i Woods Cross i Utah, den 10. januar 1998).

Varig omsorg

»Enhver nyomvendt har brug for en ven i Kirken, en, som holder sig tæt til ham, en, som besvarer spørgsmål, en, som tager sig af ham og sørger for, at han bliver ved med at komme. Han har brug for et ansvar. Han har brug for noget at lave. Han kan ikke udvikle sig uden et ansvar. Vi skal tage os af dem, der konverterer til Kirken. De har brug for varig omsorg i evangeliet« (regionalkonference i Woods Cross i Utah, den 10. januar 1998).

»Missioneringsforløbet falder i fire tempi: (1) At finde undersøgeren, (2) at undervise undersøgeren, (3) at døbe den værdige nyomvendt og (4) at føre det nye medlem ind i fællesskabet.«

Opbyg folks åndelighed

»Hvad ville jeg gøre, hvis jeg var biskop eller stavspræsident i dag? Jeg tror, at jeg ville lægge hovedvægten på at opbygge åndeligheden hos folk. Jeg ville gøre mit yderste for at opbygge deres tro på Herren Jesus Kristus, på Gud vor evige Fader, på profeten Joseph Smith og genoprettelsen af dette værk og alt det, som det står for. Jeg ville opmuntre medlemmerne til at studere skrifterne, at læse Mormons Bog og at læse Det Nye Testamente. Af al min kraft ville jeg opmuntre dem til at læse stille og eftertænksomt og overveje det. Jeg ville opfordre dem til at læse profeten Joseph Smiths lærdomme« (regionalkonference i Eugene i Oregon, den 14. september 1996).

Husk på den enkelte

»Vi skal tage os af den enkelte. Kristus talte altid om den enkelte. Han helbredte de syge enkeltvis. I sine lignelser talte han om enkeltpersoner. Kirken tænker på den enkelte, selv om vi er mange. Uanset om der er seks, ti, tolv eller 50 millioner, må vi aldrig glemme, at det er den enkelte, der har betydning« (interview med *Deseret News*, den 25. februar 2000).

Jeg har et vidnesbyrd

»Jeg har et vidnesbyrd, ægte, brændende og levende, om sandheden af dette værk. Jeg ved, at Gud vor evige Fader lever, og at Jesus er Kristus, min Frelser og Forløser. Det er ham, der er denne kirkes overhoved. Det eneste, jeg ønsker, er at føre dette værk fremad, sådan som han ønsker, at det skal ske« (stavskonference i Washington i Utah, den 20. januar 2002). ■

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

Forbered dig under bøn på at fremlægge dette budskab på en måde, som opmuntrer dem, du underviser, til at deltage aktivt. Her er nogle få eksempler:

1. Find seks til otte stykker træ eller plastic. Lad familien bygge noget af de små stykker. Bagefter spørger du, hvilke »byggesten«, der skal til for at opbygge personlig åndelighed. Skriv nogle af præsident Hinckleys forslag fra denne artikel på de små genstande. Hvordan kan hvert af forslagene være med til at opbygge tro på Jesus Kristus?

2. Læs de fire første udtalelser og tal om, hvordan familierne og missionærerne i jeres område kan samarbejde.

3. Læs »At føle sig velkommen« og de tre udtalelser, som følger efter. Bed familiens medlemmer om at fortælle om oplevelser de har haft, mens de hjalp et nyt medlem. Læs »Husk på den enkelte« og bær vidnesbyrd om Frelserens kærlighed.

4

YDERST TIL VENSTRE: MODELFOTO: WELDEN C. ANDERSEN; ØVRIGE MODELFOTOS: STEVE BUNDERSON

UDHOLDENHED

At opgive alt for at tage på mission syntes rigtigt, indtil alt gik galt. Men jeg ville ikke give op. Jeg ville blive på min mission.

»Herren ønsker, at du skal tage på mission.« Jeg følte en stærk bekræftelse på, at dette kald kom fra Gud.

ÆLDSTE H. ROSS WORKMAN
De Halvfjerds

Jeg gik på college, havde et godt bijob og var forlovet med en pige, som jeg skulle giftes med inden for et par måneder. Mit liv var spændende, og fremtiden så lys ud.

Det kom bag på mig, da min stavspræsident henvendte sig til mig en søndag. Han sagde: »Herren ønsker, at du skal tage på mission.« Jeg følte en stærk bekræftelse på, at dette kald kom fra Gud. Jeg reagerede på den bekræftelse og forpligtede mig straks til at tjene.

Jeg blev kaldet til at tjene i missionen i Sydstaterne, og jeg begyndte mine forberedelser med nogle vanskelige opgaver. Jeg sagde mit job op, forlod universitetet, udsatte mit bryllup i to år og tog afsked med mine kære. Det virkede, som om jeg forlod alt og alle, som betød noget for mig.

Jeg drog ud på en mange timer lang togrejse sammen med missionærkammerater til Atlanta i Georgia. To missionærer hentede os og kørte os hen til missionspræsidenten. Han hilste kort på os og sagde så, at jeg straks skulle tage bussen til Montgomery i Alabama, hvor jeg ville få nærmere besked om mit arbejdsområde. De samme ældster som havde hentet mig, kørte mig til busterminalen og gav mig et stykke papir med en adresse på. De sagde, at missionærerne i Montgomery nok skulle fortælle mig, hvad jeg skulle gøre.

Jeg vandrede tøvende ind i busterminalen, købte en billet og steg om bord i bussen. Det var ved at blive mørkt, og jeg følte mig meget ensom. Jeg fandt en tom plads ved vinduet og forsøgte at ignorere den nagende skuffelse, som udsprang af ikke at vide, hvor jeg skulle hen, hvem jeg skulle være sammen med, eller hvad jeg skulle gøre.

Da buschaufføren satte sig bag rattet, stirrede han på mig i bakspejlet. Han gik ned til min plads og råbte: »Hvad er du ude på, knægt?« Jeg blev forfærdet over, at han råbte ad mig, mens alle de andre passagerer så på. Jeg anede ikke, hvorfor han var så vred. Jeg hviskede meget spagt: »Jeg skal bare med bussen.«

ILLUSTRATIONER: PAUL MANN

»Hvad er du ude på, knægt?« Jeg blev forfærdet over, at han råbte ad mig, mens alle de andre passagerer så på.

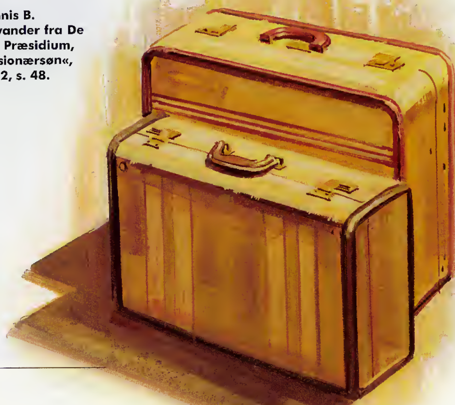
»En virkelig vellykket mission måles ikke på en graf, den står mejslet i dit eget hjerte og i hjertet på dem, hvis liv for evigt er forandret takket være dig. Bær ofte dit vidnesbyrd. Jeg har ikke set noget hos en missionær, som udøver større kraft og positiv indflydelse end det at bære et rent og enkelt vidnesbyrd. Dit vidnesbyrd er det første skridt til omvendelsen af dem, du underviser. Vis mod nok til at indbyde andre til at ændre deres liv og komme til Kristus ved lydighed mod evangeliets principper og ordinancer.«

Ældste Dennis B. Neuenschwander fra De Halvfjerds' Præsidium, »Til en missionærsøn«, januar 1992, s. 48.

Han brølede: »Er du ude på ballade?« han pegede på en hvid streg på gulvet, som jeg ikke havde bemærket før. Han sagde, at jeg skulle rykke mig op foran den streg, ellers smed han mig af bussen. Jeg blev bange og flyttede mig straks. Det var først meget senere, at jeg fandt ud af, at dengang var den hvide streg skillelinjen mellem de hvides og de sortes pladser. Der havde været meget uro i USA's sydlige stater på grund af raceadskillelsen, og buschaufføren troede, at jeg var ude på at starte en demonstration.

I flere timer sad jeg sammenkrøbet i bussen og kæmpede mod frygten, ensomheden og flovheden. Da jeg nåede frem til Montgomery, rystede mine hænder så meget, at jeg knap kunne løfte mine kufferter. Bussen ankom sent om natten, så busterminalen var næsten tom, og der var ikke kommet nogen for at hente mig. Den eneste information, jeg havde, var den adresse, som missionærerne havde givet mig i Atlanta. Jeg anede ikke, hvordan jeg skulle finde adressen.

Jeg vækkede en taxachauffør, som lå og sov i sin taxi, og spurgte ham, om han kunne køre mig hen til den adresse, som stod på papiret. Han blev meget irriteret. Han fortalte mig, hvor meget det ville koste, og jeg lovede at betale beløbet, selv om det virkede ret dyrt. Han kørte mig mindre end 90 meter og sagde: »Her er det!« Chaufføren forlangte sin betaling og efterlod mig og mine kufferter foran et lille hvidt hus.

Der var mørkt i huset. Jeg bar mine kufferter op på verandaen og bankede på døren. Ingen reagerede. Jeg bankede noget hårdere. Nogle minutter senere lukkede en søvnig missionær døren op.

»Hvem er du?« spurgte han.

Da jeg havde fortalt ham, hvem jeg var, og hvorfor jeg var kommet, sagde han, at han ikke havde fået at vide, at jeg skulle komme, og han inviterede mig ikke indenfor. Jeg undskyldte og fortalte ham, at jeg bare gjorde, som jeg havde fået besked på.

»Vi har ikke noget værelse til dig,« sagde han og lod mig stå ude på verandaen.

»Hvad vil du have, at jeg skal gøre, ældste?« råbte jeg. »Jeg er blevet sendt herud, og jeg har ikke andre steder at gå hen.«

Til sidst lukkede han mig ind og sagde, at jeg måtte sove på køkkengulvet. Så forsvandt han ind i sit soveværelse. Aldrig havde jeg følt mig så ensom, uønsket og modløs.

Jeg stillede mine kufferter på det beskidte gulv og slukkede lyset. Jeg var for skuffet til at kunne sove, så jeg stod henne ved døren og kiggede ud af vinduet. Jeg kunne se den busterminal, som jeg havde forladt nogle få minutter tidligere. Jeg kunne let gå derhen og købe mig en billet hjem. Jeg havde lige penge nok tilbage. Alle mine håb, drømme og glæder var derhjemme. Der var der folk, som elskede mig. Jeg kunne få mit gamle job tilbage, begynde i skolen igen, se min familie og blive gift. Igen og igen tænkte jeg: »Rejs dog hjem. Der er ingen her, som holder af dig. Du er ikke velkommen her.«

Så spurgte jeg mig selv: »Hvorfor tog jeg egentlig herud?« Jeg mindedes min stavspræsidents ord: »Herren ønsker, at du skal tage på mission.« Jeg havde følt en stærk bekræftelse, da han sagde det til mig. Den følelse havde været så stærk, at jeg udsatte mit bryllup, sagde mit job op og forlod universitetet for at tjene som missionær. Jeg havde vidst, at Herren ville have, at jeg skulle tjene.

Men at være ude i missionsmarken var slet ikke, som jeg havde forventet, at det skulle være. Jeg havde følt mig så sikker engang, men nu, hvor jeg havde allermest brug for guddommelig vished, syntes den stærke følelse at være et fjernt minde.

Mit møde med fuldtidsmissionsmarken havde været uventet vanskelig. Men jeg vidste, at jeg var ude i Herrens ærinde. Jeg havde engang vidst, uden skygge af tvivl, at det var hans vilje, at jeg skulle tage på mission. Savnet af et stærkt vidnesbyrd ved det mørke vindue i den missionærbolig kunne ikke ændre på den viden.

Jeg var ved at træffe et meget vigtig valg. Valget stod mellem det, som jeg ønskede at gøre, og det, som Herren ønskede, at jeg skulle gøre. Det var første gang, jeg kan huske at have stået over for så tydeligt et valg.

Jeg talte med mig selv: »Jeg opgiver aldrig, aldrig den kaldelse, som jeg har taget imod. Uanset hvad der sker, så bliver jeg på min mission.« Og da jeg sagde det, fyldte freden mit hjerte, for første gang siden jeg var kommet til missionsmarken.

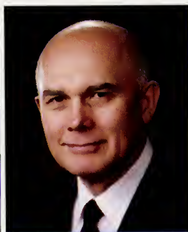
Nu, mange år senere, indser jeg, at Herren ledte mig gennem den oplevelse. Jeg lærte, at Herren velsigner os med en bekræftende fred, når vi har vist vores villighed til at adlyde. Jeg vil altid være taknemlig for velsignelserne ved den beslutning. Den forandrede hele mit liv. ■

Jeg stillede mine kufferter på det beskidte gulv og slukkede lyset. Jeg var for skuffet til at kunne sove, så jeg stod henne ved døren og kiggede ud af vinduet. Jeg var ved at træffe et meget vigtigt valg.

Timing

I alle beslutninger i livet er det allervigtigste at gøre det rigtige. Og lige derefter og næsten lige så vigtigt kommer det at gøre det rigtige på det rigtige tidspunkt.

Tro på Herren Jesus Kristus forbereder os på alt, hvad livet måtte bringe. Den form for tro bereder os på at tackle livets muligheder – at drage fordel af dem, som vi modtager, og holde ud i skuffelserne over dem, som går tabt.

ÆLDSTE DALLIN H. OAKS
De Tolv Apostles Kvorum

Ved indsættelsen af en universitetsrektor for mange år siden hørte jeg en historie, som illustrerer betydningen af timing. En universitetsrektor var nået til afslutningen på sin embedsperiode, og en anden skulle til at tage over. Som udtryk for sin gode vilje rakte den kloge, afgående rektor sin unge efterfølger tre lukkede konvolutter. »Gem dem, indtil du løber ind i din første krise i embedet,« forklarede han. »Luk så den første op, så finder du nogle kloge råd.«

Der gik et år, før den nye rektor kom ud for en krise. Da han lukkede den første konvolut op, fandt han et ark papir, hvorpå der stod: »Skyd skylden på den forrige rektor«. Han fulgte rådet og klarede skærene.

To år senere stod han over for en anden vigtig udfordring som leder. Han lukkede den anden konvolut op og læste: »Reorganiser dit administrative personale«. Det gjorde han så. Reorganiseringen lukkede munden på hans kritikere, og hans ledelse blev styrket.

Meget senere løb den nu erfarne rektor ind i sin tredje, større krise. Ivrigt åbnede han den tredje konvolut og ventede at finde et råd, som kunne løse hans problem. Atter fandt han et enkelt ark papir, men denne gang stod der: »Gør tre konvolutter klar.« Det var tid til en ny ledelse.

Den velkendte udtalelse, at »timing er alt«, er nok overdrevet, men timing er meget vigtig. Som der står i Prædikerens Bog:

»Alting har en tid, for alt, hvad der sker under himlen, er der et tidspunkt.

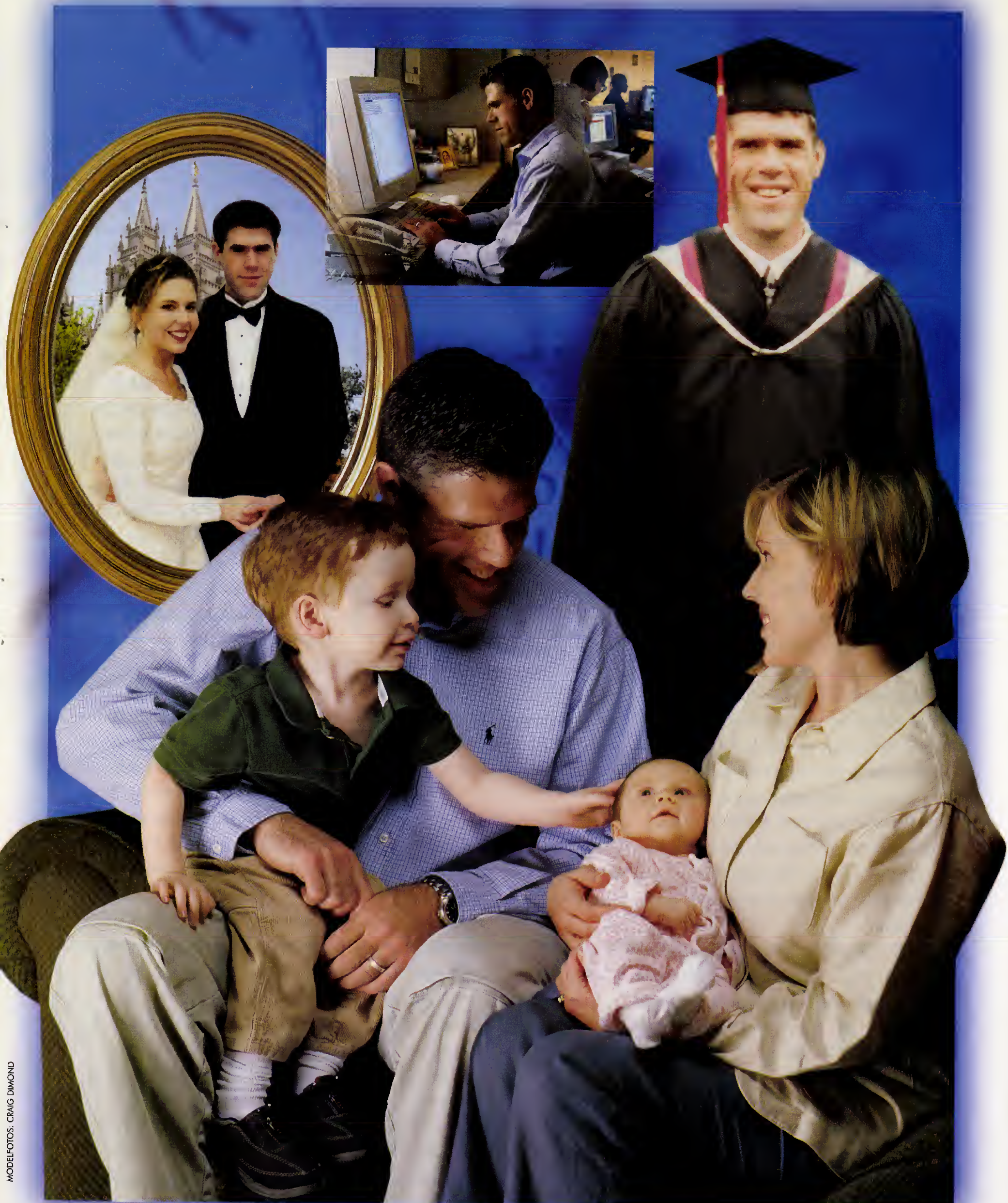
En tid til at fødes, en tid til at dø. En tid til at plante, en tid til at rydde ...

En tid til at græde, en tid til at le. En tid til at klage, en tid til at danse.

... En tid til at omfavne, en tid til ikke at omfavne ...

... En tid til at tie, en tid til at tale« (Præd 3:1-2, 4-5, 7).

I alle beslutninger i livet er det allervigtigste at gøre det rigtige. Og lige derefter og næsten lige så vigtigt kommer det at gøre det rigtige på det rigtige tidspunkt. Folk, som gør det rigtige på det forkerte tidspunkt, kan blive fortvivlede og ineffektive. De kan endda komme i tvivl om, hvorvidt de har truffet den rette beslutning, når det eneste, der var forkert, var deres timing.

MODELFOTOS: CRAIG DIMOND

Herrens timing

Det første, jeg vil slå fast omkring timing, er, at Herren har sin egen tidsplan. »Mine ord er vise og skal ikke slå fejl,« forklarede Herren denne uddelings første ældster. »Men,« fortsatte han, »alt må ske til sin tid« (L&P 64:31-32).

Evangeliets første grundsætning er tro på Herren Jesus Kristus. Tro betyder tillid – tillid til Guds vilje, tillid til hans måde at gøre tingene på, og tillid til hans tidsplan. Vi bør ikke forsøge at påtvinge ham vores tidsplan. Som ældste Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt:

»Det gælder for os om at stole så meget på Gud, at vi også stoler på hans tidsplan. Hvis vi virkelig tror på, at han har vores bedste for øje, bør vi så ikke lade hans planer udfolde sig, som han synes bedst? Det samme gælder det andet komme og alle de øvrige anliggender, hvor vores tro skal omfatte tro på Herrens tidsplan for os personligt, og ikke kun på hans overordnede planer og hensigter.«[1]

Flere templer har altid været vejen frem, men før Herrens profet gav signal til denne byggeindsats, kunne ingen med rette have sat en så pludselig og voldsom vækst i værk.

Ja, vi kan ikke have virkelig tro på Herren, uden også at have fuldkommen tro på Herrens vilje og Herrens tidsplan.

I vores tjeneste i Herrens kirke bør vi huske på, at *hvornår* betyder lige så meget som *hvem, hvad, hvor* og *hvordan*.

Vi kan få en tydelig illustration af betydningen af timing ved at se på Herrens jordiske virke og hans efterfølgende instrukser til sine apostle. Mens Herren selv var her på jorden, sagde han til de tolv apostle, at de ikke skulle forkynde for hedningerne, men »derimod til de fortabte får af Israels hus« (Matt 10:6; se også Matt 10:5; 15:22-26). Men på et passende tidspunkt blev denne instruks ændret ved en storslået åbenbaring til apostlen Peter. Først da, på præcis det tidspunkt, som Herren befalede, blev evangeliet forkyndt for hedningerne (se ApG 10-11).

Som dette eksempel viser, så er fortsat åbenbaring det middel, hvorved Herren fører sin tidsplan ud i livet. Vi har brug for den åbenbarede vejledning. For eksempel kommer mange af os eller vore efterkommer utvivlsomt til at medvirke til opfyldelsen af profetien om opførelsen af byen Det Ny Jerusalem (se L&P 84:2-4). Men i denne sag er timingen Herrens, ikke vores. Vi bliver ikke anerkendt eller velsignet for at rydde jorden eller støbe fundamenter til det store projekt, før Herren har sagt, at tiden er inde. I dette tilfælde, som i så mange andre, skrider Herren frem til sin egen tid og på sin egen måde.

Vi bereder os på den måde, som Herren har foreskrevet. Vi holder os parat til at handle, når Herren siger, at tiden er inde. Han siger til, når tiden er moden til at tage det næste skridt. Indtil videre koncentrerer vi os om vore egne opgaver og om at gøre det, som vi er blevet bedt om at gøre i dag. Og vi har Herrens ord i tankerne: »Se, jeg vil fremskynde mit værk til sin tid« (L&P 88:73).

Folk, som ikke anerkender fortsat åbenbaring, kommer til tider i vanskeligheder, fordi de gør tingene for tidligt, for sent eller for længe. Tag for eksempel praktiseringen af flerkoneriet.

Betydningen af Herrens tidsplan ses også i hans kostlove. Herren gav en kostvejledning til oldtidens Israel. Langt senere har han på grund af »de onde hensigter«, som findes i »de sidste dage« (L&P 89:4), givet os et visdomsord, som er tilpasset vores tid, og som ledsages af velsignelser, som vi har brug for i vores tid.

Herrens timing har også betydning for de vigtige begivenheder i vores eget liv. Et dejligt skriftsted i Lære og Pagter fortæller, at en bestemt åndelig velsignelse kommer til os »i hans egen bestemte tid og på hans egen måde og efter hans egen vilje« (L&P 88:68). Dette princip gælder

TIL VENSTRE: FOTO AF TEMPLET I RECIFE I BRASILIEN: ACE FILMES; TIL HØJRE: GÅ UD I ALVERDEN OG UNDERVIS FOLKESLAGENE, AF HARRY ANDERSON

åbenbaring[2] og alle de vigtigste begivenheder i vores liv: Fødsel, ægteskab, død og sågar vore flytninger fra et sted til et andet.

Det er ikke nok, at vi bevæger os i den rigtige retning. Timingen skal være rigtig, og hvis tiden ikke er inde, bør vore handlinger tilpasses Herrens tidsplan, sådan som den åbenbares af hans tjenere.

For flere år siden bekendtgjorde præsident Gordon B. Hinckley, at man ville opføre et stort antal nye templer, ja, man ville faktisk fordoble antallet af fungerende templer fra 50 til cirka 100 på få år. Flere templer har altid været vejen frem, men før Herrens profet gav signal til denne byggeindsats, kunne ingen med rette have sat en så pludselig og voldsom vækst i værk for Kirken og dens medlemmer. Kun Herrens profet kunne give Kirken besked på at fordoble antallet af templer i løbet af få år.

I min tale ved oktoberkonferencen i 2001 gav jeg en anden illustration – betydningen af at følge Herrens timing, når vi stræber efter at gøre andre interesseret i at høre evangeliets budskab.[3] Evangeliets forkyndelse er hans værk, ikke vores, og derfor skal det udføres i hans bestemte tid, og ikke i vores. Der er nationer i verden i dag, som skal høre evangeliet, inden Herren vender tilbage. Det ved vi, men vi kan ikke fremskynde det. Vi må vente på Herrens egen bestemte tid. Han skal nok sige til, og han vil åbne dørene eller omstyrte murene, når tiden er inde. Vi bør bede om Herrens hjælp og vejledning, så vi kan være redskaber i hans hånd til at forkynde evangeliet til de nationer og folk, som er parate nu – folk, som han ønsker, at vi skal hjælpe i dag. Herren elsker alle sine børn, og han ønsker, at alle skal nyde fylden af hans sandhed og hans rige velsignelser. Han ved, hvornår grupper eller enkeltpersoner er parat, og han ønsker, at vi skal høre efter og følge hans tidsplan for forkyndelsen af evangeliet for dem.

Vi kan få en tydelig illustration af betydningen af timing ved at se på Herrens jordiske virke og hans efterfølgende instrukser til sine apostle.

Missionæren kan lægge planer og yde det bedste, som vedkommende formår, men det ønskede resultat er afhængigt af andres handlefrihed og medvirken.

Andres handlefrihed

Opnåelsen af nogle vigtige mål i vores liv er underlagt mere end Herrens timing. Nogle personlige mål er afhængige af andres handlefrihed. Det kommer især til udtryk i to anliggender, som har særlig betydning for unge i college-alderen, nemlig missionærdåb og ægteskab.

I sommeren 2001 var søster Oaks og jeg i Manaus i Brasilien. Jeg talte til omkring 100 missionærer i den pragtfulde by ved Amazonfloden. Da jeg rejste mig for at tale, følte jeg mig tilskyndet til at lægge de notater, som jeg normalt bruger ved sådanne lejligheder, til side og i stedet tale om betydningen af timing – nogle af de skriftstedet og principper, som jeg har omtalt her.

Jeg mindede missionærerne om, at nogle af vore vigtigste planer ikke kan føres ud i livet uden andres handlefrihed og medvirken. En missionær kan ikke døbe fem mennesker i denne måned uden fem andre menneskers handlefrihed og medvirken. Missionæren kan lægge planer og yde det bedste, som vedkommende formår, men det ønskede resultat er afhængigt af andres handlefrihed og medvirken.

Derfor bør en missionærs mål bygge på missionærens personlige handlefrihed og handlinger, og ikke på andres handlefrihed eller handlinger. Men det her er ikke tidspunktet til at gå nærmere ind på, hvad jeg fortalte missionærerne om målsætning. I stedet vil jeg nævne nogle andre anvendelser af timing-princippet med illustrationer fra hverdagen.

Anvendelse i hverdagen

Fordi der er meget, som vi ikke er herre over, kan vi ikke lægge planer for alt, hvad vi

TIL VENSTRE: FOTO: SCOTT WELTY; TIL HØJRE: MODELFOTO: WELDEN C. ANDERSEN

ønsker os. Mange vigtige hændelser finder sted på tidspunkter, hvor vi ikke havde planlagt det, og ikke alle sammen er lige velkomne. Selv vore mest retfærdige ønsker kan glide fra os eller komme til os på andre måder eller andre tidspunkter, end vi havde planlagt.

For eksempel kan vi ikke være sikre på, at vi bliver gift, så hurtigt som vi ønsker det. Et ægteskab, som set med vore øjne er ganske belejligt, behøver ikke altid at være en velsignelse. Tag for eksempel min hustru Kristen. Hun blev ikke gift, før mange år efter at hun havde fuldført sin mission og taget sin uddannelse.

Timingen af et ægteskab er måske det bedste eksempel på en utroligt vigtig begivenhed, som det er næsten umuligt at planlægge. Som alle andre vigtige jordiske begivenheder, som er afhængige af andres handlefrihed eller Herrens vilje og tidsplan, kan ægteskabet ikke forudses eller planlægges med sikkerhed. Vi kan og bør arbejde på og bede om vore retfærdige ønsker, men på trods af det vil mange forblive enlige længe efter det tidspunkt, hvor de ønsker at blive gift.

Timingen af et ægteskab er måske det bedste eksempel på en utroligt vigtig begivenhed, som det er næsten umuligt at planlægge. Det afhænger af andres handlefrihed eller Herrens vilje og timing.

Hvad skal vi så gøre i mellemtiden? Tro på Jesus Kristus forbereder os på alt, hvad livet måtte bringe. Den form for tro bereder os på at tackle livets muligheder – at drage fordel af dem, som vi modtager, og holde ud i skuffelserne over dem, som går tabt. Når vi udøver den tro, bør vi beslutte os for de prioriteter og standarder, som vi vil følge i de sager, som vi ikke er herre over, og så trofast følge dem, uanset hvad der sker med os på grund af andres handlefrihed eller Herrens timing. Når vi gør det, opnår vi en fasthed, som giver os mening og fred. Uanset hvilke omstændigheder, der ligger uden for vores herredømme, kan vi være urokkelige i vore engagement og standarder.

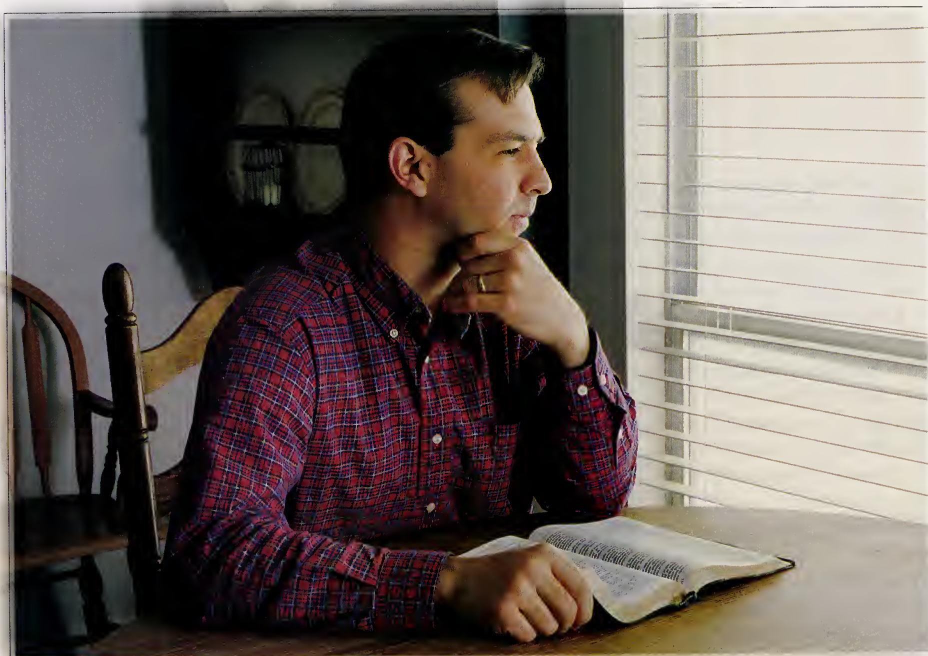
Enlige voksnes engagement og tjeneste kan tjene som et anker for dem i de vanskelige år, hvor de venter på det rette tidspunkt og den rette person. Deres engagement og tjeneste kan også inspirere og styrke andre. Det er et klogt menneske, der træffer denne beslutning: Jeg vil sætte Herren først i mit liv, og jeg vil holde hans bud. Efterlevelsen af den beslutning ligger inden for enhvers evner. Vi kan leve op til den beslutning, uanset hvad andre vælger at gøre, og den beslutning kan være et anker for os, uanset hvilken tidsplan Herren har for de vigtigste beslutninger i vores liv.

Kan I se forskellen på at forpligte jer til, hvad I vil gøre, og så det at planlægge, at I vil giftes, når I har taget jeres eksamen, eller at I vil tjene X antal kroner på jeres første job?

Hvis vi har tro på Gud, og hvis vi har forpligtet os til det grundlæggende at holde hans bud og sætte ham først i vores liv, behøver vi ikke at planlægge hver eneste begivenhed – selv ikke betydningsfulde begivenheder – og vi bør ikke føle os forkastet eller deprimeret, hvis nogle begivenheder – selv meget vigtige begivenheder – ikke finder sted på det tidspunkt, som vi havde planlagt eller håbet eller bedt om.

Forpligt jer til at sætte Herren først i jeres liv, hold hans bud og gør, hvad Herrens tjenere beder jer om. Så har I fødderne på vejen til evigt liv. Så betyder det ikke noget, om I kaldes til biskop eller hjælpeforeningspræsidentinde, om I er gift eller enlig, eller om I dør i morgen. I ved aldrig, hvad der sker. Gør jeres bedste i det, der er grundlæggende og afgørende for jer, og sæt så jeres lid til Herren og hans timing.

Livet tager nogle sære smutveje. Lad mig fortælle nogle personlige oplevelser, som illustrerer dette.

Grundfæst jeres liv på evige principper, og efterlev så de principper, uanset hvad der sker, eller hvad andre gør. Så kan I afvente Herrens timing og være sikker på et evigt udbytte.

Da jeg var en ung mand, regnede jeg med at skulle rejse på mission. Jeg blev færdig med skolen i juni 1950. Tusinder af kilometer væk, overskred en nordkoreansk hær en uge senere den 38. breddegrad, og dermed var vores land i krig. Jeg var 17 år gammel, men som medlem af Utahs nationalgarde fik jeg snart ordre til at berede mig på mobilisering og aktiv tjeneste. Med et slag oplevede jeg og mange andre unge mænd fra min generation, at den mission, som vi havde lagt planer for eller set frem til, ikke skulle blive til noget.

Et andet eksempel: Da jeg havde virket som rektor for Brigham Young University i ni år, blev jeg afløst. Nogle få måneder senere udpegede Utahs guvernør mig til en tiårig embedsperiode som højesteretsdommer. Dengang var jeg 48 år gammel. Min hustru June og jeg lagde planer for resten af vores liv. Vi ville begge gerne ud på den fuldtidsmission, som ingen af os havde haft mulighed for at udføre. Vi planlagde, at jeg skulle virke som højesteretsdommer i 20 år. Når de to tiårs perioder var forbi, ville jeg være cirka 69 år gammel, og så ville jeg trække mig tilbage fra højesteret, så vi kunne indsende vores missionærpapirer og udføre en fuldtidsmission sammen.

Jeg fejrede min 69 års fødselsdag for to år siden, og jeg huskede tydeligt den betydningsfulde plan. Hvis alt var gået, som vi havde planlagt, så havde jeg indsendt papirerne, så jeg kunne komme på mission sammen med min hustru June.

Fire år efter at vi havde lagt de planer, blev jeg kaldet til De Tolv Apostles Kvorum – noget vi aldrig havde drømt om. Da jeg indså, at Herren havde andre planer og en anden tidsplan, end vi havde regnet med, trak jeg mig tilbage fra højesteret. Men det var ikke den sidste af de vigtige ændringer.

TIL VENSTRE: MODELFOTO: JED A. CLARK; TIL HØJRE: MODELFOTO: CRAIG DIMOND

Da jeg var 66, døde min hustru June af kræft. To år senere giftede jeg mig med Kristen McMain, den evige livsledsager, som nu står ved min side.

Hvor har mit liv dog udformet sig fundamentalt anderledes, end jeg havde planlagt! Min karriere ændrede sig. Mit privatliv ændrede sig. Men den forpligtelse, som jeg havde lovet Herren – at sætte ham først og være parat til hvad som helst, han ville forlange af mig – har hjulpet mig gennem disse forandringer, som har evig betydning.

Tro på og tillid til Herren giver os styrke til at acceptere alt og holde ud, uanset hvad der sker i vores liv. Jeg vidste ikke, hvorfor jeg fik et »nej« som svar på mine bønner om, at min hustru gennem mange år måtte blive rask, men Herren gav mig en bekræftelse på, at det var hans vilje, og han gav mig styrke til at acceptere det. To år efter hendes død traf jeg den vidunderlige kvinde, som nu er min hustru for al evighed. Og jeg ved, at dette også var Herrens vilje.

Forpligt jer til at sætte Herren først i jeres liv, hold hans bud og gør, hvad Herrens tjenere beder jer om. Så har I fødderne på vejen til evigt liv.

Jeg vil vende tilbage til det emne, som jeg begyndte med. Sæt ikke hele jeres lid til, at I kan planlægge alle livet begivenheder – selv ikke de vigtige begivenheder. Vær parat til at acceptere Herrens planlægning og andres handlefrihed i anliggender, som kommer til at påvirke jer. Selvfølgelig skal I lægge planer, men grundfæst jeres planlægning i personlige forpligtelser, som kan hjælpe jer igennem alt, hvad der måtte ske. Grundfæst jeres liv på evige principper, og efterlev så de principper, uanset hvad der sker, eller hvad andre gør. Så kan I afvente Herrens timing og være sikker på et evigt udbytte.

Det vigtigste princip i forbindelse med timing er at se tingene i det store perspektiv. Det jordiske liv er blot en lille del af evigheden, men den måde, hvorpå vi opfører os her – det vi bliver til i kraft af vore handlinger og ønsker, udfra vore pagter og ordinancer, som er udført for os ved den rette myndighed – former vores evige fremtid. Som profeten Amulek sagde: »Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud« (Alma 34:32). Den kendsgerning burde få os til at se tingene i det store perspektiv – i evighedens tidsplan.

Jeg beder til, at enhver af os vil høre og følge Herrens ord angående vores adfærd i det jordiske liv og fastsætte vore standarder og træffer vore beslutninger, så vi kan være i harmoni og overensstemmelse med vor himmelske Faders tidsplan. ■

NOTER

1. *Even As I Am*, 1982, s. 93.
2. Se Dallin H. Oaks, »Undervisning og indlæring ved Ånden«, *Liahona*, maj 1999, s. 21.
3. Se »Forkynd evangeliet«, *Liahona*, januar 2002, s. 8-9.

Taget fra en tale på Brigham Young University den 29. januar 2002.

LAD OS TALE OM DET

1. Bed familiens medlemmer om at tale om, hvordan deres liv kunne have formet sig anderledes, hvis sådanne begivenheder som medlemskab af Kirken, flytning til en anden by eller ægteskab havde fundet sted flere år før eller efter de faktisk gjorde. I kan skiftes til at læse op fra afsnittet »Herrens timing« og tale om, hvordan I er blevet velsignet ved at have været parat til at handle ud fra Herrens tidsplan.

2. Bed et familiemedlem om at udføre en eller anden opgave, så som at samle noget op fra gulvet eller skrive noget på et stykke papir. Bagefter forhindrer du vedkommende i at fuldføre opgaven. Tal om hvilken rolle handlefrihed og andres handlinger spiller, når det gælder om at nå vores mål. Læs afsnittene »Andres handlefrihed« og »Anvendelse i hverdagen«. Tal om oplevelser, hvor du havde det store perspektiv »for øje«, og hvordan det hjalp dig eller en anden til at træffe en retfærdig beslutning.

Det røde strikshalstørklæde

Hele min opvækst havde jeg fået at vide, at der ikke fandtes nogen Gud, men et jordskælv og et par missionærer hjalp mig med at finde ham.

HRIPSIME ZATIKYAN WRIGHT

Jeg blev født i Armenien, da det var en del af Sovjetunionen. Mine forældre lærte mig og mine to søskende at være ærlige, gode og moralsk rene, og de gjorde alt, hvad de kunne for at sikre os en god uddannelse. Men noget af det første, jeg lærte i børnehaven, var, at religion var opium for folket. Og indtil jeg var 12 år gammel, vidste jeg ikke, at der fandtes en Gud.

Velsignet være dit navn, Gud

Da jeg var 12, lagde et frygteligt jordskælv 90 procent af min fødeby i ruiner, og 50.000 mennesker omkom. Jeg var i skole, da larmen blev højere og højere, og alting omkring os begyndte at ryste. Jeg blev trukket ind i den skare, som forsøgte at flygte ud af skolen. Midt i forvirringen slog det mig, at jeg måske aldrig fik min familie at se igen. Netop i det øjeblik fik jeg øje på et rødt strikhalstørklæde, som min mor havde strikket til mig. Det hang i en gang til højre for trappen. Jeg fulgte en tilskyndelse til at forlade mængden og hente halstørklædet. I selv samme øjeblik rystede jorden for tredje og sidste gang, og jeg så trappen styrte sammen, så alle mine venner blev revet med ned. Da jeg kom nogenlunde til mig selv igen, opdagede jeg, at hele skolen var en stor ruinhob – med undtagelse af den lille plet, hvor jeg stod, og hvor det røde striktørklæde var.

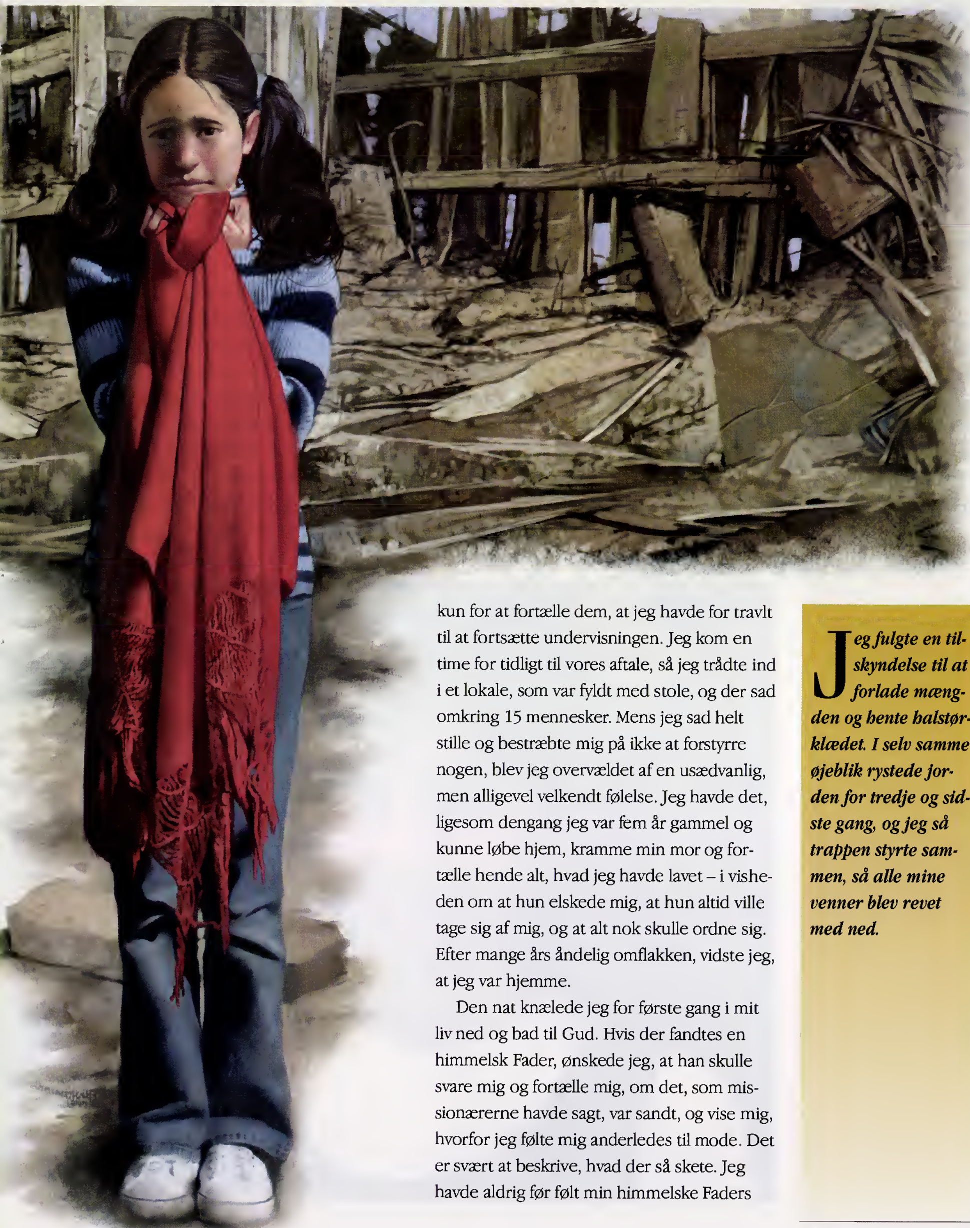
Hele min familie på fem overlevede. Da min far så min mor, min otte måneder gamle søster, min syvårige bror og mig sidde midt på vejen, efter at han havde ledt efter os i syv timer, var det eneste, han sagde: »Velsignet være dit navn, Gud.« Jeg havde mistet mit hjem, men for første gang hørte jeg Gud nævnt.

Jeg følte mig hjemme

Der gik elleve år. Jeg havde netop taget eksamen fra det medicinske fakultet i Jerevan, som er Armeniens hovedstad, hvor jeg læste til øjenlæge. Mens jeg deltog i noget frivilligt velgørenhedsarbejde, traf jeg to sidste dages hellige missionærer, og vi blev gode venner. De blev budt velkommen i vores hjem som alle andre, men så snart de begyndte at tale om Gud, blev stemningen meget anspændt. Mine forældre sagde, at missionærerne, »som forkyndte deres religion«, ikke var velkomne hos os. Personligt var jeg ikke interesseret i religion, men jeg havde ikke stoppet dem, for der var noget særligt ved de missionærers blik – noget uskyldigt, rent og storslået. Jeg var meget interesseret i at finde kilden til det lys, som jeg så i deres øjne.

Da mine forældre gav udtryk for deres misbilligelse, undlod jeg at mødes med missionærerne, og til sidst aftalte jeg at mødes med dem i deres kirkebygning, men

ILLUSTRATIONER: DON SEEGMILLER

kun for at fortælle dem, at jeg havde for travlt til at fortsætte undervisningen. Jeg kom en time for tidligt til vores aftale, så jeg trådte ind i et lokale, som var fyldt med stole, og der sad omkring 15 mennesker. Mens jeg sad helt stille og bestræbte mig på ikke at forstyrre nogen, blev jeg overvældet af en usædvanlig, men alligevel velkendt følelse. Jeg havde det, ligesom dengang jeg var fem år gammel og kunne løbe hjem, kramme min mor og fortælle hende alt, hvad jeg havde lavet – i visheden om at hun elskede mig, at hun altid ville tage sig af mig, og at alt nok skulle ordne sig. Efter mange års åndelig omflakken, vidste jeg, at jeg var hjemme.

Den nat knælede jeg for første gang i mit liv ned og bad til Gud. Hvis der fandtes en himmelsk Fader, ønskede jeg, at han skulle svare mig og fortælle mig, om det, som missionærerne havde sagt, var sandt, og vise mig, hvorfor jeg følte mig anderledes til mode. Det er svært at beskrive, hvad der så skete. Jeg havde aldrig før følt min himmelske Faders

Jeg fulgte en tilskyndelse til at forlade mængden og hente halstørklædet. I selv samme øjeblik rystede jorden for tredje og sidste gang, og jeg så trappen styrte sammen, så alle mine venner blev revet med ned.

Herover: På sin dåbsdag gik Hripsime (til højre) alene til kirke. Mange venner, deriblandt søster Anderson (til venstre), overværede dåben. I sidste øjeblik dukkede Hripsimes mor og bror op. Herunder: Søster Zatikyan, mens hun tjente som missionær på Tempelpladsen i Salt Lake City.

tilstedeværelse så håndgribeligt. Jeg vidste, at han elskede mig. Han kendte mig. Han havde altid været der. Den nat sov jeg med en stærk vished i hjertet om, at jeg havde fundet hjem.

Jeg begyndte at studere evangeliet meget omhyggeligt. Efter fire måneders intense studier besluttede jeg mig for at blive døbt.

Snart blev mit liv vendt helt på hovedet. Jeg mistede mit job og måtte holde op som kandidat på hospitalet. Da mine interesser og værdier ændrede sig, begyndte mine gamle venner at falde fra. Men det, der var sværest for mig at acceptere, var, at mine forældre var imod, at jeg blev døbt.

Jeg elskede mine forældre meget højt. De havde givet alt, for at jeg kunne få den bedst mulige uddannelse og opvækst. De var stolte af mine præstationer. Men da de hørte om min beslutning, rystede det dem. Det var første gang, jeg havde haft lyst til at gøre noget, som de ikke støttede mig i, og det var meget svært for os alle sammen. Men jeg vidste, at Gud ønskede, at jeg skulle døbes. Så selv om min familie skulle fornægte mig, kunne jeg ikke fornægte min himmelske Fader.

Min familie tog ikke imod indbydelsen til at overvære min dåb, så på min dåbsdag gik jeg alene hen til kirken. Der var mange mennesker til stede ved dåben, men jeg følte, at de eneste »familiemedlemmer« var de to missionærer. Men da jeg vendte mig om for at gå hen til dåbsbassinet, fik jeg øje på min mor og min bror. Det var den lykkeligste dag i mit liv. Min families tilstedeværelse var som en solstråle, der varslede om bedre tider.

Jeg forkynder evangeliets lys

Det følgende år var fyldt med velsignelser. Udover mine kaldelser i grenen og meget frivilligt arbejde fandt jeg arbejde på et privathospital og var således i stand til at fortsætte min uddannelse. Min mor overværede Kirkens møder flere gange efter min dåb, og hun blev medlem af Kirken fem måneder senere. Men hvad der var vigtigst af alt, jeg følte min himmelske Faders kærlighed, og jeg vidste, at jeg endelig var på vej hjem.

Jeg ville gerne fortælle andre om det lys, som evangeliet havde bragt ind i mit liv, så præcis et år efter min dåb indsendte jeg mine missionærpapirer. Jeg håbede, at min fars hjerte var blevet mildere stemt, så jeg fortalte ham om min beslutning. Hans reaktion var uventet ophidset. Jeg sad helt stille inde på mit værelse resten af aftenen, og efter arbejde den næste dag var jeg bange for at gå hjem. Jeg arbejdede stadig, da min far trådte ind på min arbejdsplads. Efter en lang pause spurgte han endelig: »Vil du virkelig forlade alt dette – dit hjem, dine venner, din uddannelse og dit arbejde – bare for at rejse et sted hen, som du slet ikke kender?« Jeg svarede: »Ja.« Derefter talte vi ikke sammen, før den dag hvor jeg rejste på mission. Den dag oprandt kun ti dage efter, at jeg havde modtaget min kaldelse til at tjene i missionen på Tempelpladsen i Salt Lake City i Utah.

Et ekstra eksemplar af Mormons Bog

Da jeg rejste på mission, var min mor og min søster medlemmer af Kirken. Seks måneder senere skrev min mor til mig: »Jeg har fundet et ekstra eksemplar af Mormons Bog her i vores hjem. Din far sagde, at det nok bare var mit eksemplar, som jeg havde lagt et forkert sted. Jeg er så glad. Der er ved at ske noget.« Senere fandt vi ud af, at min far fire måneder efter at jeg var taget af sted, havde standset missionærerne på gaden og spurgt dem, hvordan det var at være på mission, hvor de spiste og sov, hvordan de fik penge, og hvordan de arbejdede. Han ville vide, hvorfor denne kirke betød mere for mig end noget andet.

Otte måneder efter at jeg var rejst, modtog jeg det første brev fra far. Han skrev: »Den 2. december 2000 blev jeg døbt. Lidt efter lidt har jeg lært evangeliet at kende. Jeg er så stolt af dig. Jeg er så stolt af min pige, som ikke gav op, og som fik os trukket ind på denne sti.« Da min mission var forbi, var hele min familie blevet konverteret til evangeliet, og mange slægtninge og venner havde besluttet sig for at blive medlemmer af Kirken.

Da Hripsime havde fuldført sin mission, var hele hendes familie og mange slægtninge og venner blevet døbt (øverst); deriblandt hendes far (herover), som skrev: »Jeg er så stolt af min pige, som ikke gav op, og som fik os trukket ind på denne sti.«

Livet i lyset

På grund af de sandheder, som jeg har lært at kende, føler jeg mig forpligtet til at leve et meningsfyldt liv. Jeg ved, at Gud lever, og at han kender enhver af os. Det betyder ikke noget, hvilken uddannelse eller baggrund vi har; når vi lever nært til ham, kan vi fornemme hans kærlighed. Jeg ved dette, ikke fordi mine forældre har lært mig det, ikke fordi alle andre troede på det, men fordi jeg har følt det med hele mit hjerte. Det lys, som jeg så skinne i de første missionærers øjne, var det samme lys, som jeg følte, da jeg besøgte kirkebygningen for første gang og vidste, at jeg var kommet hjem. Det er det lys, jeg har set i øjnene på min familie, når de en efter en er kommet ind i Kirken. Og det er det lys, som beskrives i skrifterne: »Og dersom I kun har øje for min ære, skal jeres hele legeme blive opfyldt med lys« (L&P 88:67). ■

Hripsime Zatikyan Wright er medlem af Salt Lake University 3. Ward i University 1. Stav i Salt Lake City.

TIL VENSTRE: FOTO AF SØSTER ZATIKYAN SOM MISSIONÆR: LARENE PORTER GAUNT; ØVRIGE FOTOGRAFIER VENLIGST UDLÅNT AF FORFATTEREN

Spørgsmål & svar

Hvordan forbereder jeg mig bedst på at modtage Det Melkisedekske Præstedømme?

Svarene er ment som en hjælp og vejledning og er ikke en officiel udtalelse om Kirkens lære.

LIAHONA

Det Aronske Præstedømme er det mindre præstedømme, som besidder »nøglerne til engles betjening og det forberedende evangelium, hvilket evangelium er evangeliet til omvendelse og dåb og syndsforladelse« (L&P 84:26-27). Det højere præstedømme er opkaldt efter Melkisedek, en højpræst fra Det Gamle Testamente, og det besidder »nøglen til rigets hemmeligheder, ja, nøglen til Guds kundskab« (L&P 84:19). Eftersom Det Melkisedekske Præstedømme omfatter retten til at forrette de højere ordinancer og give åndelige velsignelser, bygger de erfaringer, som du gør dig, når du modtager det højere præstedømme, videre på de erfaringer, du gjorde dig som diakon, lærer og præst.

Blandt andet kan diakoner uddele nadveren og indsamle fasteoffer; lærere kan forberede nadveren og gå ud som hjemmelærere; og præsterne kan døbe, velsigne nadveren og ordinere andre præster, lærere og diakoner. Skønt disse ansvar under Det Aronske Præstedømme alle er åndelige aktiviteter, så er Det Melkisedekske Præstedømmes ordinancer og ansvar endnu mere åndelige. Når du derfor bereder dig på at modtage det højere præstedømme, bør du også berede dig åndeligt på større ansvar, såsom at overdrage Helligåndsgaven og give præstedømmevelsignelser.

En stor del af din forberedelse bør bestå i at udføre alle dine pligter i Det Aronske Præstedømme flittigt og ære enhver kaldelse, som du modtager. Din forberedelse bør omfatte enhver aktivitet, som kan drage dig nærmere Frelseren, for det er jo hans præstedømme, du forbereder dig på at modtage, og hans myndighed, du benytter til at velsigne andre. Disse aktiviteter omfatter bøn, faste, studium af skrifterne, overholdelse af budene, afholdelse fra verdens skadelige påvirkninger og ved at tjene andre.

Ved at lære at udføre dine pligter i Det Aronske Præstedømme forbereder du dig på at modtage Det Melkisedekske Præstedømme.

Bærere af Det Aronske Præstedømme bør holde sig selv værdige på enhver måde, mens de bereder sig på at modtage det højere præstedømme.

Lær at være ansvarlig. Der følger meget ansvar med Det Melkisedekske Præstedømme.

At handle i præstedømmet er at handle i Jesu Kristi navn. Søg ham gennem bøn, faste, skriftstudium, efterlevelse af budene og ved at tjene andre.

MODELFOTO: STEVE BUNDERSON

LÆSERE

Du har modtaget Det Aronske Præstedømme, så du er allerede begyndt at forberede dig på at modtage Det Melkisedekske Præstedømme. Du skal udføre dine ansvar i Det Aronske Præstedømme, som du nu bærer, for du får større ansvar senere.

Oyunsuren Bandi, 20, Old Darkhan Gren, Ulan-Bator Nordre Distrikt i Mongoliet

Grundlæggende for både Det Aronske og Det Melkisedekske Præstedømme er tanken om at tjene. Præstedømme er tjeneste. Det Aronske Præstedømme forbereder dem, der værdigt bærer det, til at udføre større tjeneste som bærere af Det Melkisedekske Præstedømme. Som forberedelse kan du læse Lære og Pagter afsnit 84. Hold budene, så kan du glæde andre ved din trofasthed.

Ældste Jeffrey Jardine, 21, Salta-missionen i Argentina

De ansvar og erfaringer, som vi har i forbindelse med Det Aronske Præstedømme, er fantastiske, og det samme er den Ånd, vi føler. Men i kraft af Det Melkisedekske Præstedømme kan vi blive mere modne og ansvarlige og opleve større kærlighed, glæde og godhed. Vi skal studere og bede, når vi forbereder os på at modtage Det Melkisedekske Præstedømme.

John Louie Ambrosio, 18, Catania 1. Gren i Catania Distrikt i Italien

At deltage i seminar og andre klasser i Kirken hjalp mig til bedre at forstå, hvad det højere præstedømme er. Især granskede jeg Lære og Pagter 13, 20, 84 og 107. De skriftsteder indeholder stor kundskab om de to præstedømmer. Jo mere jeg stræber efter at ære præstedømme, desto større betydning får det for mig.

Humberto Martins de Araújo Júnior, 22,
Caetés 1. Ward i Paulista Stav i Olinda i Brasilien

Hvis vi studerer, beder og holder budene, er vi parat til at modtage Det Melkisedekske Præstedømme. Herren har sagt: »Jeg vil give menneskenes børn linie på linie« (2 Nephi 28:30). Det betyder, at vi skal arbejde flittigt, men udvise tålmodighed, så vi kan udvikle os inden for evangeliet.

Grigoijan Babken, 18,
Komitas Gren, Jerevan Distrikt i Armenien

Hvis du udøver dit præstedømme i godgørende tjeneste for andre og stræber efter at ære din kaldelse som præst, forbereder du dig ganske naturligt på velsignelserne ved at tjene i Det Melkisedekske Præstedømme og virke som missionær.

Ældste Benny C. Smith, 20,
Santiago Øst-missionen i Chile

Når jeg tænker på præstedømmet, fornemmer jeg, hvor meget vor himmelske Fader og Jesus Kristus elsker os. Det er et stort privilegium at forrette de ordinancer, som er nødvendige for frelse, så det er vigtigt at være værdig. Jeg holder meget af Frelserens ord: »Hvad slags mænd burde I da ikke være? Sandelig siger jeg jer: Som jeg er« (3 Nephi 27:27).

Nick Chemezov, 18,
Kharkivska Gren, Kiev Distrikt i Ukraine

»(Vi) kommer … til jer – mine unge brødre i det Aronske Præstedømme. Vi har brug for jer. Ligesom Helamans 2000 unge krigere, er I også de åndelige sønner af Gud, og I kan også blive fyldt med kraft til at opbygge og forsvare hans rige. Vi har brug for, at I værdigt indgår pagter, akkurat som de gjorde. Vi har brug for, at I samvittighedsfuldt er lydige og trofaste, ligesom de var.«

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum, »Den bedste generation af missionærer«, *Liahona*, november 2002, s. 47.

Det Aronske Præstedømme er et forberedende præstedømme. Det antyder, at Det Melkisedekske Præstedømme rummer andre opgaver. Ordinancer såsom celestialt ægteskab udføres af dem, der bærer det højere præstedømme. Hvis du lever op til dine ansvar i Det Aronske Præstedømme, forbereder du dig på at modtage Det Melkisedekske Præstedømme.

Ældste Raúl Alvarez Comesaña, 23, Montevideo 10. Ward i Montevideo Vest Stav i Uruguay

En ung mand kan ikke opleve noget mere helligt end at modtage Det Melkisedekske Præstedømme. Ansvaret er større, men det er velsignelserne også, hvis vi ærer vores ansvar. Den bedste forberedelse er at leve værdigt hver dag.

Moisés Nefi Morales Gonzáles, 17,
Naval Ward, Ventanilla Stav i Peru

HVAD MENER DU?

Kære unge læsere: Send os jeres svar på nedenstående spørgsmål sammen med dit navn, din alder, din privatadresse samt ward eller gren og stav. Vedlæg et foto af dig selv. Send dit svar, så vi har det senest den 1. november 2003. Send det til Questions & Answers 11/03, *Liahona*, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; *eller send det som e-mail til* **cur-liahona-imag@ldschurch.org.**

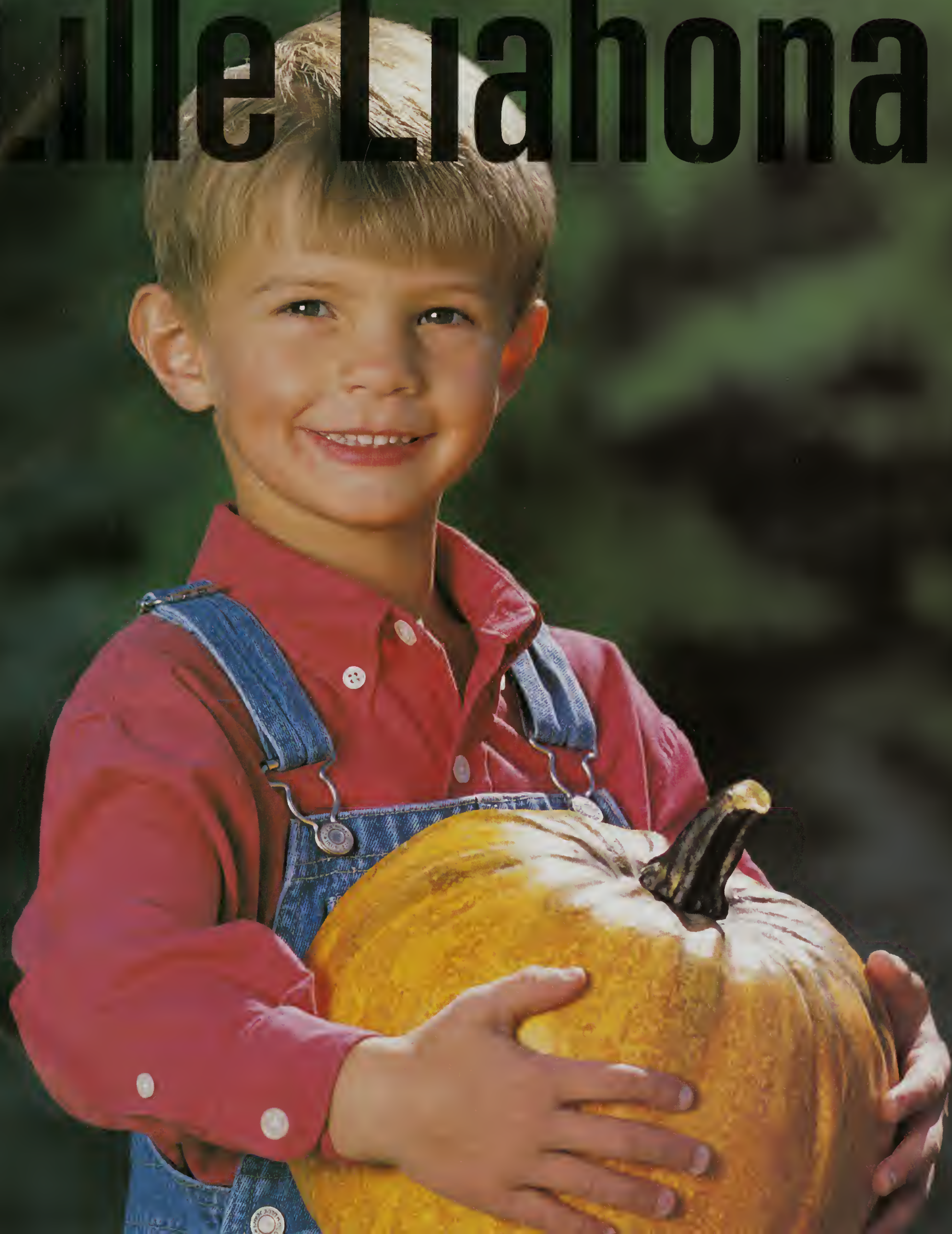
SPØRGSMÅL

»Jeg kæmper med de samme fristelser igen og igen, selv om jeg for mange år siden besluttede at modstå dem og har gjort det indtil videre. Hvorfor anerkender Herren ikke min beslutning og fjerner fristelsen?« ■

Liahonas side 25 følger lige efter lokalsiderne og Lille Liahona

TIL BØRNENE I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • OKTOBER 2003

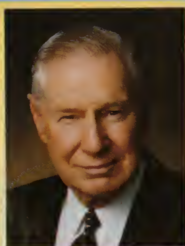
Lille Liahona

»Det lille lokomotiv, som kunne«

PRÆSIDENT JAMES E. FAUST
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Præsident James E. Faust gør brug af en populær børnebog til at lære os, hvor villigt vi bør tjene Herren.

Jeg hørte første gang den vidunderlige historie om *Det lille lokomotiv, som kunne*, da jeg var omkring 10 år. Som barn var jeg interesseret i historien, fordi togets vogne var fyldt med tøjdyr, en tøjklovn, lommeknive, puslespil og bøger, såvel som lækre ting, man kunne spise. Men det lokomotiv, som trak vognene over bjerget, brød sammen. Historien fortæller, at et større passagerlokomotiv kom forbi og blev bedt om at trække vognene over bjerget, men han ville ikke nedlade sig til at trække det lille tog. Et damplokomotiv kom forbi, men han ville heller ikke nedlade sig til at hjælpe det lille tog over bjerget, fordi han var et godslokomotiv. Et gammelt lokomotiv kom forbi, men han ville ikke hjælpe, fordi, som han sagde: »Jeg er så træt. Jeg kan ikke. Jeg kan ikke. Jeg kan ikke.«

Så kom et lille blåt lokomotiv ned ad sporet, og hun blev bedt om at trække vognene over bjerget til børnene på den anden side. Det lille lokomotiv svarede: »Jeg er jo så lille. Og jeg plejer kun ... at hjælpe til på stationen derhjemme. Jeg har aldrig før prøvet at køre over et bjerg.« Men hun bekymrede sig over, at børnene på den anden side af bjerget ville blive skuffede, hvis de ikke fik alle de gode ting i vognene. Så sagde hun: »Jeg tror, jeg kan. Jeg tror, jeg kan. Jeg tror, jeg kan.« Og hun koblede sig selv til det lille tog. »Fut, fut, tøf, tøf,« sagde det lille blå lokomotiv. »Jeg tror, jeg kan. Jeg tror, jeg kan. Jeg tror, jeg kan. Jeg tror, jeg kan. Jeg tror, jeg kan. Jeg tror, jeg kan. Jeg tror, jeg kan.« Med denne indstilling nåede det lille lokomotiv bjergets top og kørte ned ad den anden side og sagde: »Jeg kunne godt. Jeg kunne godt. Jeg kunne godt. Jeg kunne godt. Jeg kunne godt. Jeg kunne godt.«[1]

Nogle gange bliver vi alle bedt om at anstrenge os og gøre mere, end vi tror, vi kan. Ligesom »Det lille lokomotiv, som kunne«, skal vi være på det rette spor og udvikle vore talenter. For at blive på det rette spor må vi ære og opretholde [vore præstedømmeledere].

Jeg håber, at vi ikke er som det store passagerlokomotiv, for stolt til at acceptere de opgaver, vi får. Jeg heller ikke, at vi bliver som det lille godstog, som var uvillig til at køre den »ekstra mil« i andres tjeneste.

Jeg håber, at vi alle kan være som »Det lille lokomotiv, som kunne«. Det var ikke særlig stort, det havde kun været brugt til at skifte vogne med, og havde aldrig kørt over et bjerg, men det var villigt. Det lille lokomotiv koblede sig til det strandede tog, tøffede op til bjergets top og futtede ned ad bjerget, idet hun sagde: »Jeg kunne godt.« Vi skal hver især bestige bjerge, som vi aldrig har besteget før. ●

Taget fra en tale ved oktoberkonferencen 2002.

NOTE

1. »Det lille lokomotiv, som kunne«, genfortalt af Watty Piper, Carlsen if, København, 1979.

FOTO: DON BUSATH;
ILLUSTRATION: MARK THOMPSON

Tempelkort

I hele 2003 indeholder *Lille Liahona* tempelkort. Tag kortene ud af bladet, lim dem på karton og klip dem ud.

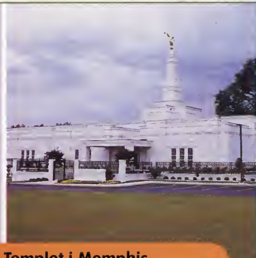
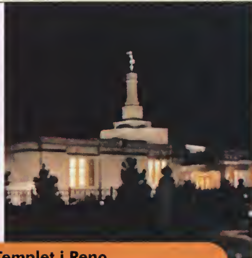

FOTO: RICK FISHER

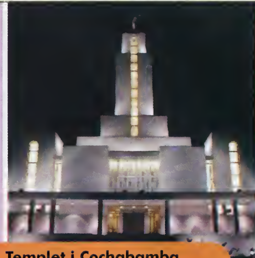
Templet i Memphis i Tennessee

Indviet den 23. april 2000 af præsident James E. Faust

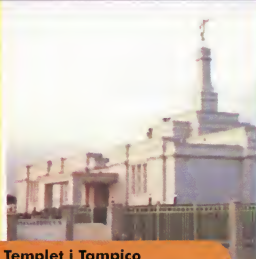
Templet i Reno i Nevada

Indviet den 23. april 2000 af præsident Thomas S. Monson

Templet i Cochabamba i Bolivia

Indviet den 30. april 2000 af præsident Gordon B. Hinckley

Templet i Tampico i Mexico

Indviet den 20. maj 2000 af præsident Thomas S. Monson

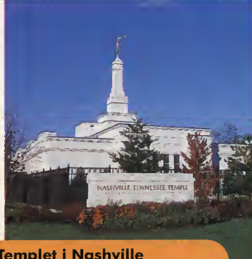

FOTO: ROSE MASON

Templet i Nashville i Tennessee

Indviet den 21. maj 2000 af præsident James E. Faust

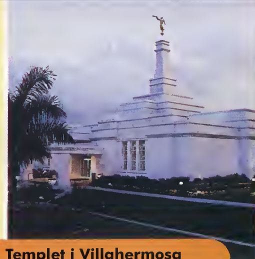

FOTO: HERMILA CARRIOLLO

Templet i Villahermosa i Mexico

Indviet den 21. maj 2000 af præsident Thomas S. Monson

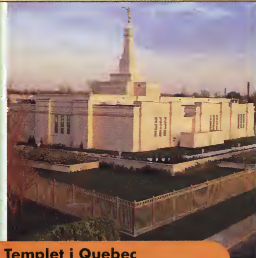

FOTO: YVAN DUBE

Templet i Quebec i Montreal

Indviet den 4. juni 2000 af præsident Gordon B. Hinckley

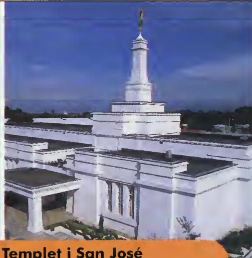
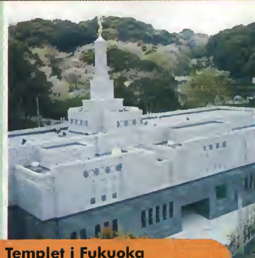

FOTO: S.A. FOTOGRAFIARTE

Templet i San José i Costa Rica

Indviet den 4. juni 2000 af præsident James E. Faust

Templet i Fukuoka i Japan

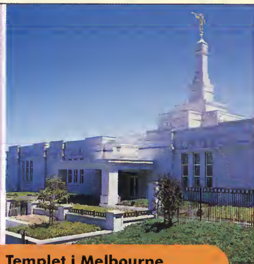
Indviet den 11. juni 2000 af præsident Gordon B. Hinckley

Du kan samle på kortene, så de kan minde dig om templets betydning.

Templet i Adelaide i Australien

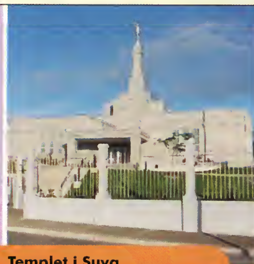
Indviet den 15. juni 2000 af præsident Gordon B. Hinckley

Templet i Melbourne i Australien

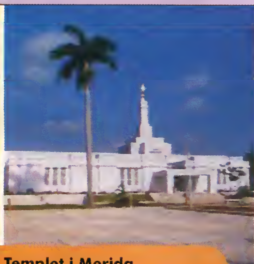
Indviet den 16. juni 2000 af præsident Gordon B. Hinckley

FOTO: MICHAEL MILNER

Templet i Suva i Fiji

Indviet den 18. juni 2000 af præsident Gordon B. Hinckley

Templet i Merida i Mexico

Indviet den 8. juli 2000 af præsident Thomas S. Monson

Templet i Veracruz i Mexico

Indviet den 9. juli 2000 af præsident Thomas S. Monson

FOTO: JOSE MANUEL GONZALES

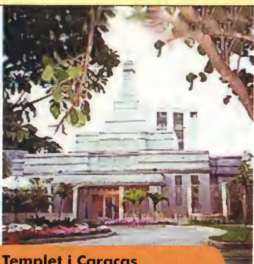
Templet i Baton Rouge i Louisiana

Indviet den 16. juli 2000 af præsident Gordon B. Hinckley

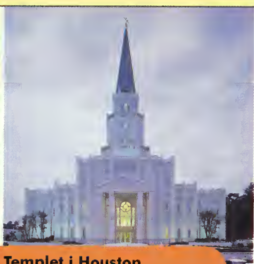
Templet i Oklahoma City i Oklahoma

Indviet den 30. juli 2000 af præsident James E. Faust

Templet i Caracas i Venezuela

Indviet den 20. august 2000 af præsident Gordon B. Hinckley

Templet i Houston i Texas

Indviet den 26. august 2000 af præsident Gordon B. Hinckley

FOTO: MATTHEW REIER

JEG ER VERDENS LYS

JOH 8:12

Kristi lys

VICKI MATSUMORI

»Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig« (Joh 14:6).

Hvad udsender lys? Et stearinlys, en lygte, en el-pære og stjernerne. Hvad er vores allerstørste lyskilde? Nej, det er ikke solen. Det er Jesus Kristus. Han har sagt: »Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørke, men have livets lys« (Joh 8:12).

Dette lys »gives alle mennesker, for at de kan kende godt og ondt« (Moroni 7:16). Enhver af os har Kristi lys til at hjælpe os med at vælge det rette.

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum minder os om, hvordan vi opnår åndeligt lys: »Da jeg var dreng, cyklede jeg hjem fra basketball om aftenen. Jeg satte en lille, pæreformet dynamo til mit cykeldæk. Når jeg så trådte i pedalerne, drejede hjulet den lille dynamo rundt, som producerede elektricitet og gav et velkomment lys ... Jeg fandt hurtigt ud af, at hvis jeg holdt op med at træde i pedalerne, gik lyset ud. Jeg fandt også ud af, at når jeg trådte ivrigt i pedalerne, blev lyset klarere, og mørket foran mig [blev tvunget bort].«

Ældste Hales forklarer, at »åndeligt lys sker ved dagligt at træde i pedalerne rent åndeligt. Det sker ved at bede, studere skrifterne, faste og tjene – ved at efterleve evangeliet og adlyde befalingerne« (»Ud af mørket til sit underfulde lys«, *Liahona*¸ juli 2002, s. 48).

Når vi efterlever evangeliet og holder budene, kan vi altid have Kristi lys med os.

Glasmosaik

Overfør billedet på side 6 til et stykke hvidt papir og farvelæg billedet. Stryg forsigtigt salatolie på billedet med en pensel og dup det væk med et håndklæde. Ældste Dieter F. Uchtdorf fra De Halvfjerds' Præsidium sagde, at da han var dreng, var der i hans »kirkebygning en glasmosaik af Joseph Smith i den hellige lund. Når solen skinnede igennem det, fornemmede jeg, at historien, som det illustrerede, og som jeg havde hørt om i Primary, var sand« (*Liahona*, april 1999, s. L3). Hæng dit billede op i et vindue, så det kan minde dig om det lys, som Frelseren skænker dig.

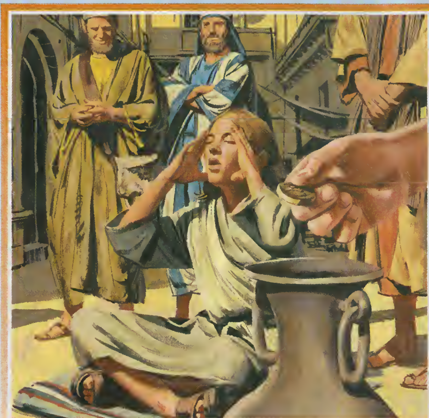
Forslag til fællestid

1. Del børnene op i grupper, og lad hver gruppe læse, illustrere eller fortælle om noget, som Jesus gjorde eller sagde, såsom at bespise mængden (Matt 15:32-38), udvise medfølelse (Matt 14:14), ære sin mor (Joh 19:26-27), bede (Matt 6:9-13) og at blive døbt (Matt 3:13-17). Fortæl, at børnene kan hjælpe andre ved at være venlige, betale fasteoffer, adlyde deres forældre og følge Frelseren. Tegn en linje på tavlen og skriv ud for den: »Dårligt«, »Acceptabelt«, »Godt«. Lad børnene læse Matt 3:16-17 højt. Anbring et billede af Jesus lige over »Godt«. Spørg: »Hvor på linjen skal verden mon anbringes?« Lad børnene stille beslutte sig for, hvor på linjen de skulle anbringes, og hvor de gerne ville anbringes. Syng sange eller salmer om Frelseren.

2. På stearinlysformede papirstrimler skriver du situationer som: »Du finder en cigaret. Du og dine venner beslutter at ryge den«, og »Du ser din mor lave aftensmad. Du beslutter at hjælpe hende«. Sæt store billeder af et bjerg og en skæppe op på væggen. Lad børnene læse Matt 5:14-16 og tale om, hvad det betyder at lade deres lys »skinne for mennesker«. Lad børnene skiftes til at vælge et »lys«. Og bed dem så finde ud af, om situationen hører til på bjerget eller under skæppen. Syng sange eller salmer om at vælge det rette. ●

ILLUSTRATIONER: BETH M. WHITTAKER

PAULUS OG SILAS I FÆNGSEL

ILLUSTRATIONER: PAUL MANN

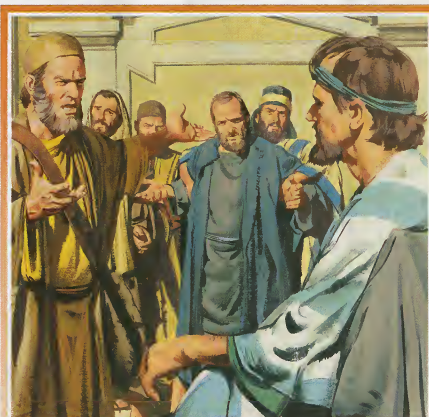
En pige var besat af en ond ånd. Folk kunne lide at høre den onde ånd tale, så de betalte de mænd, som var sammen med hende for at høre, hvad ånden havde at sige.

ApG 16:16

Paulus og hans ven Silas forkyndte evangeliet. Pigen fulgte efter dem, og Paulus sagde, at den onde ånd skulle forlade hende. Hendes herrer blev vrede. Nu da den onde ånd var væk, kunne de ikke tjene flere penge.

ApG 16:17-19

Mændene førte Paulus og Silas hen til byens embedsmænd og sagde, at Paulus og Silas lavede ballade i byen. Embedsmændene troede på folket.

ApG 16:19-22

Folk blev vrede, og de piskede Paulus og Silas og satte dem i fængsel.

ApG 16:22-24

Den nat bad Paulus og Silas og sang salmer for vor himmelske Fader. Alle i fængslet kunne høre dem. Pludselig begyndte jorden at ryste. Fængslet rystede, og dørene sprang op.

ApG 16:25-26

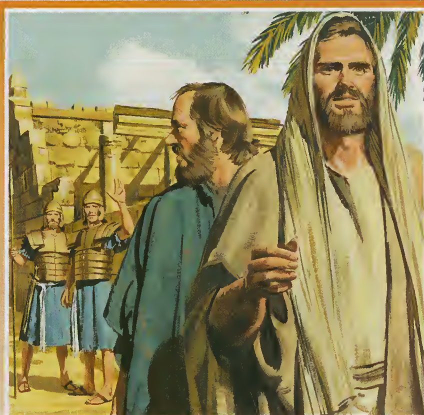
Vagten vågnede, fik øje på de åbne døre og troede, at fangerne var stukket af. Paulus fortalte ham, at alle fangerne var der endnu. Vagten, der var klar over, at det var Gud, som havde fået jorden til at ryste, og dørene til at springe op, knælede foran Paulus og Silas og spurgte, hvordan han kunne blive frelst.

ApG 16:27-30

Paulus og Silas underviste vagten i evangeliet. De forlod fængslet og døbte ham. De døbte også hans familie.

ApG 16:31-33

Så gik Paulus og Silas tilbage til fængslet. Den næste dag lod embedsmændene dem gå, og Paulus og Silas gik videre til en ny by for at missionere.

ApG 16:34-40

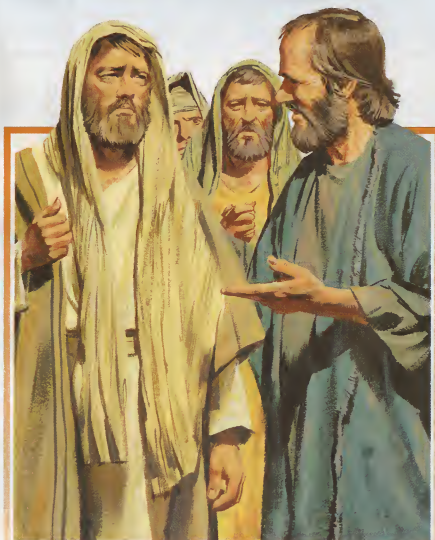
HISTORIER FRA DET NYE TESTAMENTE

PAULUS FØLGER HELLIGÅNDEN

Helligånden fortalte apostlen Paulus, at han skulle rejse til Jerusalem, hvor han ville blive sat i fængsel og gjort fortræd af onde mennesker. Paulus var ikke bange. Han elskede Frelseren og ville missionere. Han valgte at rejse til Jerusalem.

ApG 20:22-24; 21:1-15

Paulus tog afsked med sine venner og sagde, at han aldrig fik dem at se mere. Han sagde, at de skulle huske evangeliet og adlyde Guds bud. Han sagde, at de ikke skulle lytte til onde mennesker, som ville lære dem onde ting.

ApG 20:25, 28-32

Han sagde også, at de skulle elske hinanden og tage sig af hinanden. Han knælede og bad sammen med dem. Alle græd. De krammede og kyssede Paulus og fulgte ham til skibet, da han rejste videre til Jerusalem.

ApG 20:35-38

Vi ræ

Med glæde ♩ = 108–120

mf

1. Gla - de bør - ne - stem - mer syn - ger højt i kor. _ Glæ-dens bud - skab brin-ges ud fra
2. Man - ge børn vil li' - som os på den - ne jord _ hjæl - pe an - dre med at hø - re

syd til nord. _ Vi er ly - sets børn, som al - drig bræn - der ud. Vi står
Her - rens ord. _ Vo - re un - ge kræf - ter bru - ger vi til gavn. Hjer - tens

fast, væl - ger ret, går med Gud. Der er børn som os på he - le
ger - ne vi tje - ner hans navn. Ved at ef - ter - le - ve e - van -

mo - der jord, _ som har tro og ad - ly - der vor Her - res ord, _ som de
ge - liets - bud _ vil vi un - der - vi - se an - dre børn om Gud, _ vi vil

kker hænderne ud

tu - sind kri - ge - re fra He - la - man. Her - ren ved, at vi vil, og vi kan.
vid - ne gen - nem hand - lin - ger og ord. Je - sus le - der sit ri - ge på jord.

Beslutsomt

f

Vi er børn, som ræk - ker vo - re hæn - der ud, som en styr - ke fuldt be - red - te un - der Gud. Vi vil føl - ge hans flag - for vi el - sker hans sag. Vi vil byg - ge Guds ri - ge på jord.

Tekst og musik: Janice Kapp Perry, f. 1938.

KRISTUS OG BØRNENE FRA MORMONS BOG, AF DEL PARSON

Jeg vil se profeten

SARA V. OLDS
Bygger på en virkelig begivenhed

»Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer« (Matt 7:7).

Da Sally var cirka otte år gammel, boede hun i Salt Lake City. Præsident David O. McKay (1873-1970) var profet. Sally havde hørt mange historier om folk, som havde set ham. Efter generalkonferencen gik han altid ud af en bagdør og satte sig ind i en stor bil. En stor skare mennesker ventede uden for Tabernaklet i håb om at trykke hans hånd og sige goddag – eller måske blot se ham i virkeligheden i stedet for bare i fjernsynet. Sally mente, at det måtte være dejligt at møde profeten.

Hun besluttede at spørge sine forældre, om de ville tage hende med ind til Tempelpladsen til generalkonferencen. Men hun sagde ikke, at hun ville vente sammen med alle de andre mennesker og måske få lov til at tale med præsident McKay. Det var hendes lille hemmelighed.

Det var en dejlig dag – ikke for varmt, og ikke for koldt – da Sally og hendes forældre tog ind til Tempelpladsen til konferencens eftermiddagsmøde for at sidde uden for Tabernaklet og høre talerne. Store højtalere sørgede for, at alle udenfor også kunne følge mødet, for Tabernaklet – hver eneste bænk, ja, hver eneste plads – var fyldt.

Da Sally gik forbi de åbne døre, fik hun øje på Tabernakelkoret og generalautoriteterne. Hendes hjerte bankede af forventning, mens hun tænkte: »I dag sker det! I dag sker det! Jeg skal hilse på præsident McKay!«

Hun kunne se folk begynde at samle sig omme bag Tabernaklet. Efter at have fået lov af sine forældre sluttede hun sig til skaren og kæmpede for at komme op foran. Hun var ikke særlig høj, så hvis hun ikke stod allerforrest, hvordan skulle hun så kunne møde profeten?

Med en smule puffen og masen lykkedes det hende at komme frem foran skaren, hvor tykke reb sikrede passage fra Tabernaklet ud til vejen. Og nøjagtig som hun havde hørt, holdt der en stor, skinnende bil og ventede.

»Nu skal jeg ikke vente meget længere,« tænkte hun. Hun kunne høre, at folk sang afslutningssalmen. »Syng hurtigere! Syng hurtigere!« tænkte hun stille. Efter afslutningssalmen begyndte organisten igen at spille på det store Tabernakelorgel. Nu var tiden inde!

Skaren pressede sig fremad, så rebene blev rykket lidt. Folk strømmede ud af bygningen, og mange af dem sluttede sig til skaren i håb om også at få et glimt af profeten.

Den store bil startede og kørte lidt frem. En stor dør bagest i bygningen gik op.

Men til Sallys skuffelse, kunne hun ikke se andet end bilen, nu hvor den var kørt lidt frem! Hun kunne også se hovedet af nogle mænd. Men præsident McKay var ikke rask, så han der ellers var en høj mand, sad nu i kørestol. Sally kunne slet ikke se ham – ja, hun kunne end ikke få et glimt af gummihjulene på hans kørestol. Hvordan skulle hun kunne møde profeten, ja, end *hilse* på profeten, hvis hun slet ikke kunne se noget?

Hun havde lyst til at spurte ind under rebene og løbe rundt om bilen. Hun havde lyst til at sætte sig ind i bilen og trykke hans hånd og sige goddag – *bare et eller andet.*

Men alt for hurtigt blev dørene lukket, og den store bil kørte langsomt ud på vejen. Det var overstået. Han var væk.

Sally var lamslået. Hendes drømme! Hendes planer!

Skaren spredte sig. Der stod hun nu helt alene og stirrede på de reb, som var blevet taget ned, da præsident McKay var kørt.

Så lød en stille hvisken i hendes sind: »Hvorfor vil du overhovedet hilse på ham?«

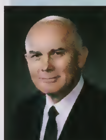
»For at se ham og vide, at han er en profet,« sagde hun næsten højt, mens hun mærkede tårerne svide i øjnene.

Pludselig mærkede hun en varm følelse i hjertet. Den var dejlig og varm og en smule irettesættende. Så dukkede en tanke op: »Du behøver ikke at se ham for at vide det. Du skal bare bede.«

Bede?

Det var så let, så enkelt! Inden hun overhovedet nåede at sige en enkel bøn i hjertet, fyldtes hun fra top til tå af en dejlig varme. Hun vidste det. Manden i bilen, som havde siddet så stille under hele konferencen, som havde virket så skrøbelig – han, som i hendes øjne så ud til at have levet altid – var uden skygge af tvivl Herrens profet. Hun behøvede ikke at møde ham. Og hun behøvede ikke at trykke hans hånd. Han behøvede ikke at klappe hende på hovedet eller tale til hende. Hun vidste det.

Og nu forstod hun, at resten af sit liv kunne hun altid finde ud af, om den mand, som blev Kirkens præsident og profet, var kaldet af Gud. Det eneste, hun skulle gøre, var at bede. ●

»Gud underviser sine sønner og døtre gennem sin Ånds kraft, den, som oplyser deres sind og taler fred til dem angående de spørgsmål, de har stillet.«

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »Undervisning og indlæring ved Ånden«, *Liahona*, maj 1999, s. 22.

Forbered dig på at møde Gud

Udvælg under bøn skriftsteder og lærdomme fra dette budskab, der svarer til behov hos søstrene, du besøger. Fortæl om dine egne erfaringer og vidnesbyrd. Bed dem, du underviser, om at gøre det samme.

Alma 34:32: »Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud; ja, dette livs dag er den dag, da menneskene skal udføre deres arbejde.«

Ældste Marvin J. Ashton (1915-1994) fra De Tolv Apostles Kvorum: »De ti brudepiger [se Matt 25:1-13] repræsenterer medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og ikke denne verdens almindelige mennesker ... Ansvaret for at have olie på vores personlige lamper er et krav og en mulighed til hver enkelt af os. Den åndelige beredtheds olie kan ikke deles med andre ... I lignelsen kunne man have købt olien på markedet, men for os samles den ved en retfærdig levevis, en dråbe ad gangen« (»A Time of Urgency«, *Ensign*, maj 1974, s. 36).

Præsident Harold B. Lee (1899-1973): »Hvor længe har I udsat at omvende jer fra jeres egne misgerninger? Vores dom skal foregå foran den retfærdige Dommer, som vil tage vore evner og begrænsninger, vore muligheder og vore handikap i betragtning. En, som synder og omvender sig og derefter fylder sit liv med meningsfuldt arbejde, mister ikke så meget på retfærdighedens dommedag som den, der, skønt han ikke har begået nogen alvorlig synd, fejler fuldstændigt ved at undlade at gøre det, som han havde evner til og mulighed for at gøre, men ikke ville« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Harold B. Lee*, 2000, s. 229).

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum: »Den endelige dom [er] ikke blot ... en evaluering af alle gode og onde gerninger – altså hvad vi har *gjort*. Det er en erkendelse af det endelige produkt af vore gerninger og tanker – altså hvad vi er *blevet*. Det er ikke nok for nogen blot at gøre noget uden at gøre det rigtigt. Evangeliets befalinger, ordinancer og pagter er ikke en liste over indskud, som det forlanges, at vi foretager på en himmelsk konto. Jesu Kristi evangelium er en plan, der viser os, hvordan vi bliver det, som vor himmelske Fader ønsker, at vi skal blive« (»En udfordring til at blive«, *Liahona*, januar 2001, s. 40).

Alma 5:28: »Har I aflagt stolthed? Jeg siger jer, at dersom I ikke har gjort det, da er I ikke beredte til at møde Gud.«

Moroni 7:47: »Men den kærlighed, som er Kristi rene kærlighed, forbliver evindelig; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham er alt vel.«

Anne C. Pingree, andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab: »Vi kan ændre jordens overflade *én familie og ét hjem ad gangen* ved kærlighed, ved vore små og enkle gerninger i ren kærlighed ... Lidt efter lidt ændrer vore kærlige gerninger vores natur, afgør vores karakter og gør os til sidst til kvinder med mod og forpligtelse til at sige til Herren: ›Her er jeg, send mig‹« (»Kærlighed: Én familie, ét hjem ad gangen«, *Liahona*, november 2002, s. 108-109).

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985): »For dem, der lytter til advarslerne og træffer deres forberedelser, for dem, som ved midnatstide stadig har olie på lamperne, for dem, som udviser tålmodighed, langmodighed og fuldstændig hengivenhed, gælder det løfte, at de skal sidde med ved Herrens festmåltid« (*Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 257).

- *Hvordan kan vi øge mængden af olie på vore lamper? (se L&P 45:56-57).*
- *Hvad kan vi gøre for at blive mere kærlige og mindre stolte?* ■

DETALJE FRA *FEM AF DEM VAR KLOGE*, AF WALTER RANE

Den unyttige tjener

Jesus talte med sine disciple om tro og trofasthed, og om forholdet mellem hans nåde og vore gerninger.

ÆLDSTE W. ROLFE KERR
De Halvfjerds

Som en af fire drenge, der voksede op på slægtsgården i det nordlige Utah, lærte jeg mange værdifulde lektier fra mine kloge, kærlige og fremsynede forældre. Ved ord og eksempel lærte vi at sætte vores lid til Herren, og at »[vi] skal få sejr og ære gennem [vores] flid, trofasthed og troens bønner« (L&P 103:36). Vi lærte at være trofaste mod Herren Jesus Kristus og hans lærdomme.

Da Frelseren var ved at afslutte sin jordiske tjenestegerning, underviste han sine disciple i tro og trofasthed. Hans ord krævede nye og tilsyneladende krævende adfærdsmønstre (se Luk 10-19). Nogle af hans disciple følte sig overvældet og bad: »Giv os en større tro!« (Luk 17:5). Frelseren svarede ved at fremføre mere af det, der for os kan synes som en meget hård lære – en lignelse om tro og trofasthed. I lignelsen om den unyttige tjener finder vi billeder fra livet på gården, billeder, som de let kunne forstå. Dens principper er lige så gangbare i dag, som de var, da de blev fremført.

Tjeneren og herren

Jesus begyndte: »Hvis en af jer har en tjener, som pløjer eller er hyrde ...« (Luk 17:7). På Jesu tid var tjenere deres herres

ejendom og var mere som slaver end som ansatte. Loven krævede, at de gjorde, hvad deres herre bad dem om, såsom at så afgrøder, vogte får eller tilberede og servere måltider. Til gengæld sørgede herren for tjeneren.

Frelseren fortsatte sit spørgsmål: »… vil han så sige til ham, når han kommer hjem fra marken: Kom straks og sæt dig til bords? Vil han ikke tværtimod sige: Lav mad til mig og bind kjortlen op om dig og vart mig op, mens jeg spiser og drikker; bagefter kan du selv spise og drikke« (v. 7-8). Tjenerens pligt var at først og fremmest at sørge for sin herres behov. Det var utænkeligt, at herren ville lade tjeneren spise, før hans eget måltid var tilberedt.

Jesus afsluttede så sin lignelse med dette retoriske spørgsmål: »Mon han takker tjeneren, fordi han gjorde det, han har fået besked på?« (v. 9). Tjeneren kunne ikke forvente at få tak for sin indsats, for han gjorde jo trods alt blot det, som han havde forpligtet sig til at gøre.

For at sikre sig, at disciplene forstod lignelsens pointe, påpegede Frelseren: »Således også I: Når I har gjort alt det, I har fået besked på, skal I sige: Vi er unyttige tjenere, vi har kun gjort, hvad vi skulle gøre« (v. 10). Eftersom herren havde sørget for

På Jesu tid krævede loven, at tjenere gjorde, hvad deres herre bad dem om, såsom at så afgrøder, vogte får eller tilberede og servere måltider. Til gengæld sørgede herren for tjeneren.

alle tjenerens behov, var tjenerens indsats blot udtryk for det, som han skyldte sin herre, og som det jo var hans pligt at gøre.

Jeg mener, at Jesus i denne lignelse fortalte sine disciple om tro og trofasthed, principper, som jeg lærte at kende som dreng ude på gården.

Trofasthedens og tapperhedens principper

Forestil jer fire drenge, som voksede op på en gård. For os betød trofasthed at gå den ekstra mil. Det betød, at vi ikke hele tiden skulle have at vide, hvad vi skulle gøre, men selv tænkte over, hvad der trængte til at blive gjort og så gjorde det. At fodre kvæget var ikke bare et spørgsmål om at kaste hø, korn og ensilage ind til dem. Det betød også, at man skulle fjerne de bånd, som høet havde været bundet sammen med, og feje spredte halmrester og korn væk. At tage sig af kvæget betød, at man skulle se hegn og led efter, muge ud og sprede rene strå i båsene og holde udkig efter syge eller halte dyr. At pløje markerne var mere end blot at køre traktoren fra den ene ende af marken til den anden. Det betød, at man skulle justere plovskærene, udføre arbejdet omhyggeligt – tæt på hegn og grøfter – vedligeholde maskinerne og stille redskaber og udstyr på plads.

På gården derhjemme betød tapperhed, at man gjorde mere end bare det absolutte minimum.

Spisebordet var mere end bare et sted, hvor man spiste. Det var et sted, hvor man blev undervist, gav udtryk for følelser og erfaringer og lagde planer for fremtiden. Hjemmet var ikke bare et sted, hvor vi boede, men et sted, der skulle holdes rent og af og til males og indrettes. Og det hjalp vi med til. Senge var ikke bare et sted, hvor vi sov. De skulle redes hver dag, og der skulle skiftes sengetøj hver uge. Servicet var ikke bare til at spise af, det skulle vaskes op og stilles på plads i skabene. Frugter og grøntsager skulle ikke bare grovspises, men konserveres, syltes eller nedfryses. Det forventedes af os drenge, at vi tog del i husholdningen. Vi erfarede det gamle mundheld: »Et arbejde, som er værd at udføre, er værd at udføre ordentligt.«

Tapperhed vil sige, at man trofast udfører sine pligter ud over det absolutte minimumskrav. Det vil sige, at man arbejder ud fra en standard, som viser, at man yder sit bedste, og det er en hel del mere, end hvad man som minimum kan forvente. Det var en stor hjælp for os at følge vores forældres trofaste eksempel på tapperhed. Når en lang dags arbejde på gården var forbi, passede vores far sit hjemmelærerarbejde og tog imod og ærede mange kaldelser i Kirken. Udover at støtte sin mand i hans pligter på gården og i præstedømmet, havde vores mor sine egne tunge ansvar i ward og stav. Vores forældre var trofaste. Ja, de var tapre.

Fra tid til anden hører vi nogle medlemmer af Kirken give udtryk for den holdning, at det er svært at være trofast i verden i dag. De siger: »Det er svært at betale en ærlig tiende«, »Det er svært at være moralsk ren« eller sågar »Det er svært at være sidste dages hellig«. Den kendsgerning at noget kan være svært kommer ikke som en overraskelse for dem, der har taget imod Jesu Kristi evangelium. Han skænker os også ekstra styrke til at hjælpe os, når det er svært.

Jesus fortalte sine disciple mange vanskelige ting (se Joh 6:60). Hvad ville Frelseren sige, hvis vi mente, at vores lod var svært eller alt for krævende? Måske ville han så spørge os, som han spurgte sine apostle: »Vil I også gå jeres vej?« (Joh 6:67). Det er min bøn, at vi ville erkende hans gavmildhed og barmhjertighed mod os og svare som Peter: »Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige« (Joh 6:68-69).

Trofasthed, selv mod det, der kan synes som en hård lære, er en egenskab, som Frelseren fremelskede i sine

disciple. Men Jesus ønskede også, at de skulle forstå, at det at behage herren var mere end blot en arbejdsmoral. Han fortalte dem, at det var en hjertesag, som berørte deres forhold til deres himmelske Herre.

Troens og nådens principper

Som drenge på gården erkendte vi, at vi skyldte alt, fysisk og åndeligt, til Herren og vores forældre. Vi lærte, sådan som Amulek lærte zoramiterne, at bede »både morgen, middag og aften« for os selv og for alle omkring os (se Alma 34:19-27). Familie- og personlige bønner var en del af dagligdagen. Vi lærte ved ord og eksempel at udvise tro på »høstens Herre« (se Alma 26:7). Når vi havde pløjet, sået, vandet og dyrket markerne, overlod vi vores skæbne i hans hænder. Vi arbejdede hårdt, men vi vidste, at uden solskin og regn, Guds nåde og barmhjertighed, og kærlige forældres godgørenhed, kunne vi ikke opnå noget.

Er det ikke netop tro på og afhængighed af Gud, som kong Benjamin forkyndte, da han sagde: »... dersom I ville yde al den tak og pris, som I formår med hele jeres sjæl, til den Gud, som har skabt jer ... dersom I skulle tjene ham af hele jeres sjæl, ville I dog være unyttige tjenere ... Og nu spørger jeg jer: Kan I sige noget om jer selv? Jeg siger nej. I kan ikke sige, at I er blot så meget som jordens støv« (Mosiah 2:20-21, 25).

Vi skylder Gud selve livet. Når vi holder hans bud, som det er vores pligt at gøre, velsigner han os straks. Derfor står vi konstant som hans skyldnere og unyttige tjenere. Uden nåde kan vores tapperhed alene ikke frelse os.

Ældste Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum har skrevet følgende om denne lignelse:

»Guds gavmildhed [eller nåde] mod os kommer ikke til udtryk i en slækkelse af pligtens krav. Hvor meget er givet, forventes meget – ikke omvendt. Den guddommelige gavmildhed kommer heller ikke til udtryk i en slækkelse af Guds standarder med hensyn til, hvad der skal gøres. Næ, når meget gives og meget gøres af disciplene, så er Guds gavmildhed overvældende!

Når vi har givet og gjort alt, modtager vi en dag ›alt det, som [vor] Fader har‹ [L&P 84:38]. Deri ligger Guds gavmildhed. Når vi gør vores pligt, er han forpligtet – og forpligtet med glæde.«[1]

I lignelsen om den unyttige tjener underviste Frelseren sine disciple i tro og trofasthed. Han underviste i tapperhed og nåde. Må vi være tapre og yde mere end det, der som minimum kan forventes. Må vi taknemligt erkende, at kun hans nåde er tilstrækkelig til at gøre os fuldkomne i ham (se Moroni 10:32-33). ■

Vi skylder Gud selve livet. Når vi holder hans bud, som det er vores pligt at gøre, velsigner han os straks. Derfor står vi konstant som hans skyldnere og unyttige tjenere. Uden nåde kan vores tapperhed alene ikke frelse os.

NOTER

1. *Even As I Am*, 1982, s. 86.

ILLUSTRATIONER: GARY L. KAPP

Den bog

Jeg undgik bogen i lang tid. Men da jeg endelig læste i den, ændrede den mit liv for stedse.

SUWIT SAISAM-ANG

Jeg havde flere muligheder for at kigge på den blå bog. Da jeg endelig gjorde det, fik jeg lyst til at læse mere og mere. Jeg fandt ud af, at Herren havde en plan med mig.

Da jeg flyttede ind på et kollegium ved universitetet i Khon Kaen i Thailand, bemærkede jeg den blå bog, som stod i et hjørne af lokalet. Jeg kiggede aldrig i den, og bogen stod der stadig, da jeg flyttede ud af kollegiet mange måneder senere.

Da jeg havde fuldført mine studier, vendte jeg hjem til min fødeby Kalsin. En dag, da jeg besøgte en god ven, lagde jeg mærke til en blå bog, som lå oven på hans fjernsyn – en bog, der mindede mig om den fra kollegiet. »Hvor har du den bog fra?« spurgte jeg min ven. Han sagde, at missionærerne havde givet ham den. Jeg sagde, at jeg havde set en bog mage til, men jeg vidste ikke noget om den. Min ven havde heller ikke læst den.

Jeg tog bogen og læste nu endelig titlen på omslaget: »Mormons Bog. Endnu et vidne om Jesus Kristus«. Jeg slog så op i bogen på må og få og fandt Jakobs Bog det femte kapitel. Jeg begyndte at læse om det forædlede og det vilde oliventræ. Selv om jeg ikke rigtig forstod betydningen af lignelsen, så gjorde det mig glad at læse den.

Som dagene gik, indså jeg, at jeg havde lyst til at læse mere i bogen, så jeg gik hen til min ven for at låne den. Da jeg kom derhen, stod min ven og talte med to missionærer. De præsenterede sig som ældste Reid og ældste Haroldsen og traf en aftale om at besøge mig. De kom som lovet og fortalte mig om deres tro på vor himmelske Faders plan. Mens de talte, kunne jeg fornemme Faderens kærlighed.

Jeg tog imod deres indbydelse og besøgte kirken om søndagen. Skønt der kun var ti mennesker til stede, fattede jeg kærlighed til Kalasin Gren, og jeg lovede at komme igen.

Jeg blev døbt den 21. marts 1999 og begyndte straks at arbejde sammen med missionærerne. Når jeg så missionærerne arbejde med at udbrede evangeliet, fornemmede jeg Guds kærlighed til sine børn.

To måneder efter min dåb modtog min storesøster sit eget vidnesbyrd og blev også døbt. En måned senere blev min niece også døbt. Med hjælp fra medlemmerne tredobledes vores lille gren, så omkring 30 medlemmer kom regelmæssigt.

Et år efter min dåb modtog jeg en kaldelse til at tjene som fuldtidsmissionær i Bangkok i Thailand. Min storesøster modtog også en kaldelse til at tjene i samme mission.

Jeg ved, at det ikke skyldes held eller tilfældigheder, at jeg blev medlem af Herrens sande kirke. Jeg ved, at min himmelske Fader virkelig har en plan med mig, og at han begyndte at forberede mig på at blive missionær fra den dag, hvor jeg slog op i »den bog« og læste om hans vingård. Hvor er det dog et vidunderligt privilegium at gå ud i den vingård og søge efter mine brødre og søstre og fortælle om den bog og det evangelium, som ændrede mit liv. ■

Suwit Saisam-ang har fuldført sin mission og er medlem af Kalasin Gren i Khon Kaen Distrikt i Thailand.

ILLUSTRATION: GREG NEWBOLD

Hjemme hos familien Hinckley

Når søster Marjorie Pay Hinckley står ved en talerstol og taler til forsamlinger af sidste dages hellige, får hun os straks til at føle os hjemme. Med sit charmerende vid og oprigtige kærlighed drager hun os ind i sin familiekreds. Og så – som om hun var vores egen mor eller bedstemor – siger hun, at hun er stolt af os. Og hun opmuntrer os ved at sige, at med Herrens hjælp kan vi overvinde livets vanskeligheder og finde glæde.

Når hendes mand, præsident Gordon B. Hinckley, taler fra talerstolen, påtager han sig ofte rollen som kærlig far og bedstefar og underviser os i, hvordan vi bliver bedre børn, forældre, ægtemænd, hustruer og familiemedlemmer.

Uanset hvor i Kirken præsident og søster Hinckley befinder sig, så synes de at finde »familie« – udover deres egne fem børn, 25 børnebørn og 35 oldebørn. Familien Hinckley underviser i den levevis, som de selv har været eksempler på igennem 90 leveår og 66 års ægteskab. De er utroligt velkvalificerede til at rådgive os om de vigtigste roller, vi nogensinde kommer til at spille. For nylig talte de med redaktører fra Kirkens tidsskrifter om, hvordan man kan styrke ægteskabet og familien.

Marjorie Pay Hinckley (herover, kort før hun blev gift i 1937) og Gordon B. Hinckley (herover, ved sin dimission fra universitetet i 1932) har tilbragt 66 år med at vandre side om side i et kærligt parforhold.

»HAN GAV MIG ALBUERUM OG LUFT UNDER VINGERNE«

Kirkens tidsskrifter: Hvordan kan det være, at jeres ægteskab har været så lykkeligt så længe?

Præsident Hinckley: Grundlaget for et godt ægteskab er gensidig respekt – respekt for hinanden, omsorg for den andens tryghed og velbefindende. Det er nøglen. Hvis ægtemænd ville tænke mindre på sig selv og mere på deres hustruer, ville vi se lykkeligere hjem i Kirken og i verden.

Kirkens tidsskrifter: Søster Hinckley, du har sagt, at din mand altid »lod mig gøre, som jeg ville. Han har aldrig insisteret på, at jeg skulle gøre noget på hans måde eller nogen anden måde for den sags skyld. Lige fra begyndelsen har han givet mig albuerum og luft under vingerne.«[1] Hvordan har han gjort det?

Søster Hinckley: Han giver mig aldrig besked på, hvad jeg skal gøre. Han lader mig gøre, som jeg vil. Han får mig til at føle mig som et helt menneske. Han har opmuntret mig til at gøre det, der gør mig lykkelig. Han prøver ikke at styre eller dominere mig.

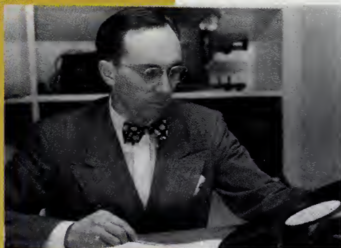
Kirkens tidsskrifter: Præsident, du har sagt: »Nogle ægtemænd betragter det som deres ret at tvinge deres hustruer til at leve op til deres standarder for, hvad de synes er idealt. Det går aldrig godt.«[2] Hvordan har du undgået at gøre det over for søster Hinckley?

Præsident Hinckley: Jeg har bestræbt mig på at anerkende min hustrus karakter, personlighed, ønsker, baggrund og ambitioner. Jeg har givet hende frihed. Ja, givet hende frihed! Ladet hende udvikle sine egne talenter. Ladet hende gøre tingene på sin egen måde. Jeg har givet hende plads og været forbløffet over, hvad hun formår.

Kirkens tidsskrifter: Hvad er noget af det, hun har forbløffet dig med?

FOTO: DON BUSATH

Herover: Gordon B. Hinckley som ansat i Kirken i 1935.

Præsident Hinckley tilskriver sin hustru deres lykkelige samliv (herover sammen med to af deres børn i 1943).

Præsident Hinckley: Åh, der er såmænd så meget …

Søster Hinckley (smilende): Det her bliver vanskeligt for ham.

Præsident Hinckley: … Hun har passet vores hjem i alle disse år. Mens børnene voksede op, var jeg ofte bortrejst på forskellige opgaver for Kirken. I begyndelsen, da jeg havde ansvaret for Asien, hvilket jeg havde i lang tid, kunne jeg være væk i op til to måneder ad gangen. Vi kunne ikke ringe til hinanden hele tiden dengang. Hun sørgede for det hele. Hun styrede hjemmet. Hun styrede det hele og tog sig af børnene.

Vi havde en køkkenhave i baghaven. Da jeg vendte hjem fra en af mine lange rejser, opdagede jeg, at den var blevet lavet om til græsplæne. Hun og børnene havde gravet køkkenhaven op og sået græsfrø, og nu var der en smuk plæne! Køkkenhaven led ikke under det, for vi kunne anlægge en anden køkkenhave mod syd. Men hele baghaven blev en stor, smuk plæne.

Det er typisk for den måde, hun gjorde tingene på. Hun var uafhængig og havde øje for skønhed.

»JEG FORETRÆKKER AT LE«

Kirkens tidsskrifter: Søster Hinckley, du har sagt: »Den eneste måde at komme gennem livet på er ved at le hele vejen. Man kan enten le eller græde. Jeg foretrækker at le. Jeg får hovedpine af at græde.«[3]

Søster Hinckley: Hvis vi ikke kan le ad livet, så er vi slemt på den.

Kirkens tidsskrifter: Kan du komme i tanker om et tidspunkt, hvor latter var den bedste kur?

Søster Hinckley: Jeg tror, at det kunne være når som helst. En dag, mens børnene var små, havde jeg lavet en sammenkogt ret. Og det lykkedes virkelig godt. Da jeg tog den ud af ovnen, sagde vores søn Dick: »Hvorfor bager du affaldet?«

Kirkens tidsskrifter: Hvor gammel var han dengang?

Søster Hinckley: Fjorten – gammel nok til at vide bedre.

»ALLE NYDER HINANDENS SELSKAB«

Kirkens tidsskrifter: Hvad gør I for at knytte familien til jer?

Præsident Hinckley: Åh, vi har gjort så meget i gennem tiden – mange, mange ting. Lige siden børnene var helt små, har vi hver sommer bestræbt os på at rejse et sted hen og opleve noget. Det er vi fortsat

Familien Hinckley på det tidspunkt, hvor præsident Hinckley blev kaldet som generalautoritet.

med længe, selv efter børnene var blevet gift.

Min hustru sagde engang, at en af hendes store drømme var at slentre rundt i Hongkongs gader med sine børn. Så engang rejste vi alle sammen til Asien. Så sagde hun, at hun gerne ville vandre i Jerusalems gader med sine børn. Så vi fik styr på familiens økonomi og tog til Jerusalem. Vi har haft mange gode oplevelser.

Og hun skal have den ros, at vores børn nyder hinandens selskab. Vi kommer stadig godt ud af det med hinanden. Vi holder en månedlig familieaften med hele familien – alle de af vore børn, børnebørn og oldebørn, som er hjemme og har tid. Det er blot en forlængelse af det, vi gjorde, mens børnene var små. Vi havde familieaften. Når jeg var bortrejst, sørgede hun for at holde familieaften og andre vigtige ting. Hun holdt hjulene i gang.

Kirkens tidsskrifter: Beskriv en familieaften med hele familien.

Præsident Hinckley: Vi spiser sammen og taler sammen. Vi hygger os sammen og drøfter forskellige ting. Alle nyheder hinandens selskab. Og det er jo pragtfuldt i vore dage.

Kirkens tidsskrifter: Du har nævnt, at du kan huske, hvordan I holdt familieaften hjemme hos dine forældre, da du var dreng.

Præsident Hinckley: Ja, helt tilbage fra 1915, hvor præsident Joseph F. Smith bekendtgjorde programmet. Min far sagde: »Vi holder familieaften.« Vi prøvede, og til at begynde med gik det ikke særlig godt. Men det blev bedre, og vi har altid haft familieaften – i min fars hjem, i mit hjem, og børnene holder det hjemme hos sig selv.

Præsident og søster Hinckley har rejst verden rundt sammen (til højre). Blandt andet var de i Canada til genindvielsen af templet i Cardston i Alberta i 1991 (herover).

»GØR JERES ALLERBEDSTE«

Kirkens tidsskrifter: Hvad vil du sige til forældre, som har lyttet til opfordringen til at holde familieaften og efter bedste evne lever op til deres pagter – og alligevel har en søn eller datter, som er kommet på vildspor?

Præsident Hinckley: Gør jeres allerbedste. Og når I har gjort det, overlader I sagen i Herrens hænder. Gå fremad i tro.

Søster Hinckley: Giv aldrig op. I må aldrig opgive dem.

Præsident Hinckley: Ingen er helt fortabt, før alle har opgivet dem. Hold ud. Heldigvis har vi ikke selv oplevet det, kan jeg med taknemlighed sige. Vores familie har klaret sig utroligt godt, hvis jeg selv skal sige det. Og det kan jeg takke den lille dame for.

Søster Hinckley: Tak.

Kirkens tidsskrifter: Hvilket råd kan I give til børn, som bor i hjem, hvor der ikke afholdes familieaften – men som inderligt ønsker, at man gjorde det?

Præsident Hinckley: Børn kan selv udrette

FOTO: GERRY AVANT, CHURCH NEWS

Herover: Ved indvielsen af templet i Mexico City i Mexico i 1983.

Herover: Præsident og Søster Hinckley sammen med deres børn og børnebørn ved graven i haven i Jerusalem i juni 1996.

Herover: Søster Hinckley sammen med en datter, et barnebarn og to oldebørn. Herunder: Ved præsident Hinckleys 80-års fødselsdag.

en hel del. Det er trist, at der findes den slags situationer, men det gør der. Børn kan gøre deres bedste.

Ofte kan de øve indflydelse på deres forældre. Mange hjem lever efter en højere standard, fordi børnene bad om det og opfordrede deres forældre til at gøre noget ved det. Nogle børn, som lever under uheldige omstændigheder, kan have gode oplevelser i deres venners hjem. Men det er trist, når børn ikke kan opleve velsignelserne og fordelene ved et hjem, hvor der hersker et ønske om at efterleve evangeliet og følge Kirkens program.

Kirkens tidsskrifter: Du har sagt, at din far aldrig slog sine børn som led i sin opdragelse af dem.[4]

Præsident Hinckley: Det er sandt. Jeg tror ikke, at det er nødvendigt at slå børn eller noget andet i den stil. Børn kan opdrages med kærlighed. Man kan tale dem til fornuft – hvis forældre bare ville give sig tid til at sidde stille og tale med dem. Fortæl dem om konsekvenserne ved ikke at opføre sig ordentligt, ved ikke at gøre alt på den rette måde. Det er bedre for børnene, og jeg tror, at alle bliver lykkeligere af det.

Min far slog os aldrig. Han var klog nok til at tale med os. Han fik os på rette vej, når vi var på vildspor, og det uden at slå eller prygle os eller sådan noget. Jeg har aldrig været tilhænger af fysisk afstraffelse af børn. Jeg mener ikke, at det er nødvendigt.

Kirkens tidsskrifter: Søster Hinckley, du har sagt: »Man lærer ikke børn at lade være med at slå ved at slå dem.«[5]

Søster Hinckley: Da min datter Jane var lille, fortalte hun mig en dag, at en af hendes veninder havde fået stuearrest. Jeg sagde: »Stuearrest? Hvad er det?« Vi har ladet vores børn gøre deres egne erfaringer. De vidste jo godt, når de gjorde noget galt, og så rettede de selv op på det. En af vore døtre besluttede at blive hjemme fra kirke en søndag. Så hun blev hjemme. Hun følte sig meget ensom. Alle andre var jo i kirke, og hun sad bare ude på plænen. Så var hun færdig med det. Hun fandt ud af, at det ikke var særlig sjovt. Det var ensomt.

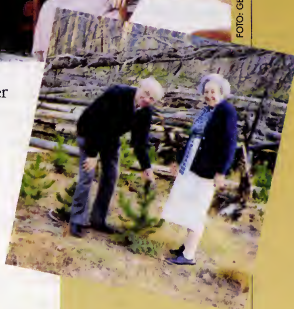
»DET ER GÅET BEDRE, END JEG HAVDE REGNET MED«

Kirkens tidsskrifter: Søster Hinckley, du har begejstret tilhørere med din bemærkning om, at da din mand blev Kirkens præsident, tænkte du: »Hvordan er en pæn pige som jeg blevet rodet ind i alt det her?«[6] Kan du sætte den kommentar i perspektiv, nu hvor du har været gift med denne gode mand i 66 år?

Søster Hinckley: Det er gået bedre, end jeg havde regnet med. Det har været et godt liv.

FOTO: GERRY AVANT, CHURCH NEWS

Øverst: Et besøg på Fiji i oktober 1997. Herover: I Yellowstone National Park.

Præsident Hinckley: Vi har sandelig haft et godt liv. Det har vi virkelig. Der er ikke meget, vi har fortrudt. Selvfølgelig har vi begået fejl her og der, men ikke noget alvorligt. Jeg synes, vi har klaret os godt.

Kirkens tidsskrifter: Mener I, at unge, som gifter sig i dag, står over for de samme udfordringer, som I gjorde, eller har de andre udfordringer?

Præsident Hinckley: De står vel stort set over for de samme udfordringer. Vi blev gift under depressionen. Vi havde næsten intet, da vi blev gift. Men det var der heller ikke andre, der havde. Jeg syntes, at alle var fattige.

Søster Hinckley: Vi vidste ikke, at vi var fattige.

Præsident Hinckley: Vi begyndte meget beskedent. Herren har velsignet os meget. Jeg ved ikke, om nogen kan være blevet mere velsignet, end vi er blevet det. Vi har haft problemer. Vi har oplevet alt det, som forældre kommer ud for – syge børn og den slags. Når alt kommer til alt, kan man, hvis man har levet sammen med en god kvinde hele sit liv og set sine børn vokse op og blive lykkelige, dygtige mennesker, som yder et bidrag til deres samfund, betragte sit liv som vellykket. Det betyder ikke noget, hvor mange biler man har, hvor stort ens hus er, eller noget som helst andet i den stil. Det er kvaliteten af ens liv, der gør hele forskellen.

Kirkens tidsskrifter: Hvordan håndterer I meningsforskelle?

Præsident Hinckley: Vi har bare bestræbt os på at opføre os ordentligt over for hinanden. Og som jeg har sagt, så betyder gensidig respekt utrolig meget – at have respekt for hinanden som individer og ikke prøve at tilpasse partneren til ens eget ideal. Lad hende leve, som hun vil, og opfordre hende til at dyrke sine talenter og interesser. Så kommer man bedre ud af det med hinanden.

Hvis der er noget, som bekymrer mig, så er det, at der er nogle mænd, som vil styre deres hustrus liv og fortælle hende, hvad hun bør gøre. Det duer ikke. Hverken børn eller forældre er lykkelige i hjem, hvor manden vil styre det hele og bestemme over sin kone. De er partnere. De er partnere i det store eventyr, som vi kalder ægteskab og familie.

Søster Hinckley: Jeg har giftet mig med en god mand, ikke?

Præsident Hinckley (leende): Vi har haft et godt liv. Vi værdsætter stadig hinanden. ■

NOTER

1. Citeret i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley*, 1996, s. 141.
2. *Cornerstone of a Happy Home*, pjece, 1984, s. 5.
3. Citeret i Virginia H. Pearce, *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, 1999, s. 107.
4. Se »Atmosfæren i vore hjem«, *Stjernen*, november 1985, s. 1.
5. Citeret i *Glimpses*, s. 53.
6. Se *Glimpses*, s. 108.

Dette interview blev foretaget af Marvin K. Gardner og Don L. Searle.

FOTO: GERRY AVANT, CHURCH NEWS

Herover: Ankomst til Shenzhen i Kina i maj 1996. Til venstre: Familien fejrer præsident Hinckleys 85-års fødselsdag i 1995.

En sang for Ryan

Luana Lish

Det var lige sådan en lørdag, hvor jeg ville nyde at ligge under den varme dyne. Men sådan skulle det ikke være. Den irriterende lyd fra min personsøger gjorde mig opmærksom på, at der var udbrudt brand i en cementfabrik i nærheden, så jeg trak i mit udrykningsdragt og skyndte mig ud af døren. Jeg var taknemlig for, at hjelmen skjulte mit sovehår. Jeg havde måtte lægge forfængeligheden på hylden, efter at jeg var blevet optaget i vores lille bys brandvæsen, hvor jeg fungerede som samarit.

Branden på cementfabrikken var snart under kontrol. Men vores personsøgere bippede igen. Denne gang gjaldt det en udrykning til en ulykke på motorvejen, hvor en fireårig dreng var kommet til skade. Jeg vidste, at det kunne blive en krævende opgave, så min makker og jeg begyndte straks at bede. Ingen samarit kan oprigtigt sige, at han eller hun ikke bliver påvirket, når de skal tilse et tilskadekommet barn.

Da vi ankom, så vi en væltet varevogn ligge i midterrabatten. Jeg kiggede mig hurtigt omkring efter vores patient, fordi jeg tænkte, at han måske stadig lå inde i vognen. Men jeg blev kaldt over i den modsatte side af vejen, hvor en skare mennesker stod bøjet over et lille barn. Den ene var læge. Han satte mig hurtigt ind i drengens alvorligste kvæstelser og forsvandt så i mængden. En kvinde holdt den lille dreng i hånden,

Min lille patient græd, og jeg ville så gerne trøste ham, kysse hans smerter bort og berolige hans skræmte mor. Mine hænder udførte de rutiner, jeg kendte udenad, men jeg følte mig utilstrækkelig.

mens hun trøstede ham. Jeg spurgte, om hun vidste, hvad han hed. »Han hedder Ryan,« sagde hun. »Jeg er hans mor.« Utroligt nok var hverken hun eller de to ældre børn kommet noget til.

Samaritter følger en bestemt procedure for at sikre patienten den bedst mulige behandling, men ingen af disse procedurer kan berede en på de menneskelige lidelser, som vi møder, når vi rykker ud til frygtelige ulykker. Jeg kan huske, at jeg i tankerne gennemgik alt det, jeg havde lært, men jeg følte mig overvældet. Min lille patient græd, og jeg ville så gerne berolige ham, kysse smerterne væk og love hans skræmte mor, at han nok skulle komme sig. Mine hænder udførte de rutiner, jeg kendte udenad, men jeg følte mig så utilstrækkelig og alene. Min makker kunne ikke hjælpe mig med Ryan, for han tog sig af drengens far, som stadig sad fastklemt i bilen.

Kort efter kom ambulancerne. Jeg fik til opgave at holde Ryans hoved i ro under køreturen til hospitalet. Jeg knælede ved hans hoved og talte blidt til ham, men han blev ved med at græde og vride sig. Jeg var bange for, at han skulle gøre sine skader værre, men det ville have skabt endnu flere problemer at fiksere ham.

Nu blev mine bønner endnu mere inderlige, og jeg bad min himmelske Fader om at velsigne mig med en vished om, hvordan jeg skulle trøste og berolige Ryan og lindre hans smerter. Jeg modtog straks en tilskyndelse: »Syng for ham.« Jeg tøvede. Jeg var ikke sikker på, at jeg havde opfattet det korrekt. Jeg var jo trods alt i embeds medfør, og hvad ville folk ikke sige, hvis en samarit sad og sang for en svært kvæstet patient i en ambulance?

Ryan jamrede, og igen modtog jeg den tydelige tilkendegivelse: »Syng for ham.« Mens jeg holdt hans hoved i ro, bøjede jeg mig ned mod hans øre og begyndte at synge: »Jeg er som en lysende stjerne, smiler til enhver på min vej« (»Jeg er som en lysende stjerne«, *Børnenes sangbog*, s. 84). Mens jeg sang, faldt Ryan til ro. Jeg sang »Jeg er Guds kære barn« og mange andre primarysange. Jeg blev klar over, at Ryan var en sidste dages hellig, da jeg lagde mærke til, at hans bekymrede mor begyndte at synge sammen med mig. Flere gange blev ambulancefolkene urolige, fordi Ryan var alt for stille, men han svarede, når de talte til ham. Jeg blev ved med at synge hele vejen til hospitalet og ind på skadestuen, hvor lægerne overtog behandlingen.

Senere på dagen vendte jeg tilbage til hospitalet for at se til Ryan og hans far. Jeg fik at vide, at Ryan var blevet opereret, så hans tilstand var stabiliseret, og han havde det godt. Selv om han og hans far havde et langt hospitalsophold foran sig, var jeg taknemlig for de gode nyheder. Ryan og jeg blev hurtigt gode venner, og hvert år ser jeg frem til at modtage et julekort med et billede af Ryan i.

Jeg vil altid huske svaret på mine bønner, da min lille patient straks blev rolig som reaktion på de sange, han elskede, sange, der mindede ham om, hvor højt hans himmelske Fader elsker ham. Lægevidenskabens effektivitet er virkelig forbløffende, men jeg vil altid huske de primarysanges skønhed og enkelhed som et stille og gribende mirakel. ■

Luana Lish er medlem af Rapid Creek Ward i McCammon Stav i Idaho.

Ikke bare et hvilket som helst ærinde

Yolanda Zayas

Skønt både min mand og jeg kom fra familier, som havde deres egen religiøse og moralske baggrund, var vi ikke tilfredse med den åndelige fremgang i vores egen familie på fem. Jeg kom i den kirke, som vi var opdraget i, sammen med vores tre børn – Beverly, Janice og Ralph. Min mand, Raúl, gik ikke i kirke, fordi han mente, at alle kirker var ren forretning. Han mente, at de var blevet meget kommercielle, og at mange kirkeledere slog mønt på medlemmernes donationer. Han var også af den holdning, at religiøs litteratur ikke skulle købes, men gives gratis til dem, der var interesseret i det.

I februar 1986 fik min mand tilfældigvis øje på to sidste dages hellige missionærer, som kom gående forbi vores hus, og han kaldte dem hen til sig.. Hans egentlige hensigt var at spørge dem, om deres kirke var interesseret i et købe en grund, som de

ILLUSTRATIONER: BRIAN CALL

kunne opføre en kirkebygning på. Min mand er ejendomsmægler, så han betragtede dette møde som en mulighed for at gøre et godt salg.

Missionærerne kunne ikke give ham noget svar i den sag, men de lod ikke chancen gå fra sig til at spørge ham, om de kunne træffe en aftale om at komme og fortælle om det gengivne evangelium. Min mand var sikker på, at det bare drejede sig om en kirke som alle de andre, han tidligere havde mødt, så han bad dem om at komme tilbage næste dag. Han havde i sinde at vise dem, at deres kirke bare udnyttede Gud i forretningsøjemed.

Vi var noget skeptiske, da vi tog imod missionærerne den næste dag. Men da de begyndte at fortælle os om Kirken og dens historie, fik vi en helt speciel følelse i hjertet. Da de gik, gav de os eksemplarer af Mormons Bog, og min mand spurgte, hvor meget han skyldte for dem. Til

Missionærerne gav os eksemplarer af Mormons Bog, og min mand spurgte, hvor meget han skyldte for dem. Til hans forbløffelse var bøgerne gratis.

hans forbløffelse var bøgerne gratis. Hans forbløffelse blev endnu større, da han indså, at denne kirke ikke var en forretning. Han blev interesseret og begyndte at stille missionærerne en masse spørgsmål.

Fra da af gik vi i kirke hver søndag, og den 15. juli 1987 var hele vores familie konverteret. Vi blev døbt og senere beseglet som familie for al evighed i templet. Vores søn, Ralph, tjente som fuldtidsmissionær og blev senere gift i templet. Vore to døtre er blevet gift i templet med hjemvendte missionærer, og vi har nu ni smukke og sunde børnebørn.

Min mand og jeg har tjent i mange kaldelser i Kirken og går fortsat frem i åndelighed og fremmer evangeliets vækst her i vores lille lokale gren, som ligger i den sydlige del af den fortryllende smukke ø Puerto Rico. Min mand har to gange præsideret over Salinas Gren. Det har været hårdt arbejde, men vi ved, at vores grens eksempel har sået mange spredte frø i vores lille by.

Hvad mere kunne vi forlange af vor himmelske Fader? Vi er evigt taknemlige. Det, der begyndte som en almindelig salgspræsentation og et forsøg på at bevise, at Kirken var ren forretning, endte som en stor celestial transaktion for vores familie – muligheden for at blive genforenet med hinanden, med Jesus Kristus og med vor himmelske Fader. ■

Yolanda Zayas er medlem af Salinas Gren i Guayama Distrikt i Puerto Rico.

Ledt til Kirken

Yadamsuren Munkhtuya

Jeg voksede op i Mongoliet og var troende buddhist. Men en dag kom en god ven på besøg. Hun var medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hun fortalte mig om Jesus Kristus og inviterede mig med i kirke. Jeg lyttede ikke til hende. Hun kom tilbage igen, men jeg hørte stadig ikke efter.

Nogle uger efter hendes besøg havde jeg en drøm. I drømmen sagde en stemme, at jeg skulle gå i kirke. Jeg spurgte: »Hvad? Hvilken kirke?

Jeg forstår det ikke.« Stemmen fortalte mig, hvordan jeg skulle komme hen til kirken. Jeg fik følgende besked: »Gå hen til denne kirke i morgen. Når du træder indenfor, tager to missionærer imod dig.«

Da jeg vågnede næste morgen, var jeg meget forvirret. Jeg spekulerede: »Hvem var det, der havde besøgt mig i drømmen? Hvem var det, der havde talt til mig?« Men jeg besluttede at gå i kirke.

Jeg fulgte anvisningerne og fandt kirken. Ved døren stod to missionærer og tog imod mig. De trykkede min hånd og inviterede mig ind til mødet. Medlemmerne var rare, og alle smilede. Jeg følte mig glad.

Efter nadvermødet tilbød missionærerne at undervise mig. Jeg sagde ja tak.

Da ældste Johnson og ældste Sampson underviste mig første gang, blev jeg meget forvirret, men de forklarede det hele en gang til. De havde stærke vidnesbyrd. Jeg stillede mange spørgsmål, og ældsterne kunne altid svare mig. De læste skrifterne med mig og inviterede mig til at bede angående det, de havde fortalt mig. Så gik de.

I en drøm sagde en stemme, at jeg skulle gå i kirke. »Hvilken kirke?« spurgte jeg. Stemmen fortalte mig, hvordan jeg skulle finde hen til kirken. »Når du træder indenfor, tager to missionærer imod dig.«

Jeg følte mig glad. Jeg besluttede at spørge Gud, om det, jeg havde hørt, var sandt. Jeg knælede ned og bad: »Hvis Gud lever og elsker mig, hvis Jesus Kristus lever, og hvis denne kirke er sand, så lad mig føle Ånden.« Da jeg havde bedt, føltes mit hjerte så varmt og trygt. Det var, som om jeg fløj. Jeg følte svaret i hjertet: »Gud lever. Han elsker dig! Jesus Kristus lever. Bliv ikke forvirret. Dette er den eneste sande kirke.« Jeg vidste, at det var Helligånden, der vidnede om sandheden. Jeg havde modtaget mit svar fra Gud.

To dage senere besøgte missionærerne mig igen. Jeg fortalte dem om mine følelser og sagde, at jeg gerne ville døbes. Jeg var så lykkelig, at jeg hoppede og sprang. I løbet af de næste tre uger underviste missionærerne mig i resten af lektionerne, og så blev jeg døbt.

Jeg ved, at Gud lever, og at han elsker os. Jesus Kristus er vores Forløser og Frelser. Jeg ved, at Joseph Smith så Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus. Jeg elsker Mormons Bog og ved, at den er Guds ord. Jeg tjener i dag som fuldtidsmissionær i Raleigh i North Carolina i USA. Jeg nyder min mission. Det er Herrens værk. Jeg er så taknemlig for, at jeg blev ledt til Jesu Kristi sande Kirke. ■

Yadamsuren Munkhtuya har fuldført sin mission og er medlem af Old Darkhan Gren i Ulan-Bator Nordre Distrikt i Mongoliet.

VI ER *døtre* AF VOR *himmelske Fader,* SOM ELSKER OS

SUSAN W. TANNER
Unge Pigers hovedpræsidentinde

Da jeg kiggede mig omkring i klasselokalet og så på de generte, men spændte 12-årige piger, kom jeg til at tænke på den første linje i Unge Pigers valgsprog: »Vi er døtre af vor himmelske Fader, som elsker os.«

Jeg tænkte: »Hvordan ved disse unge piger, at deres himmelske Fader elsker dem?« Så det spurgte jeg dem om.

Mange bøjede hovedet og flyttede nervøst på fødderne, fordi de ikke havde lyst til at blive peget ud. Det var tydeligt, at de havde brug for lidt tid til at tænke over det, og måske skulle de have lov til at fortælle det under mere private former. »Tænk over det i løbet af lektionen,« sagde jeg.

At se hans kærlighed i vores liv

Da lektionen var forbi, uddelte jeg papirer og bad pigerne om anonymt at skrive, hvordan de vidste, at vor himmelske Fader elskede dem. Mens de kæmpede med at få skrevet noget, hørte jeg bemærkninger som: »Hvor er det svært«, og »jeg er ikke sikker på, om jeg *ved* det.« Jeg lagde især mærke til Jocelyn, som havde haft tårer i øjnene under hele lektionen. Da jeg senere læste deres svar, vidste jeg, hvilken krøllet lap, som var hendes. Hun havde blot skrevet: »Fordi han reddede min mor.«

Hendes mor er en af mine gode veninder, og jeg havde selv bedt inderligt for hende. Hun havde netop fået udført en operation for en hjertelidelse og skulle hjemsendes fra hospitalet, da en åre i hendes milt pludselig brast. I løbet af få minutter svævede hun mellem liv og død. Et hold læger kæmpede desperat for at stabilisere hendes tilstand

Jeg tænkte: »Hvordan ved disse unge piger, at deres himmelske Fader elsker dem?« Så det spurgte jeg dem om.

MODELFOTO: ROBERT CASEY

Jeg var lidt skræmt af Jocelyns svar. Sæt nu Gud ikke havde reddet hendes mor? Ville hun så stadig vide, at hendes himmelske Fader elskede hende?

så meget, at de kunne udføre en hasteoperation. At hun kom sig kan kun beskrives som et mirakel. Det var svaret på mange bønner, blandt andet Jocelyns og mine. Det var et stærkt vidnesbyrd om Guds kærlighed.

Men jeg følte mig også lidt skræmt af Jocelyns svar. Sæt nu Gud ikke havde reddet hendes mor? Ville hun så stadig vide, at hendes himmelske Fader elskede hende? Ville hun være i stand til at fornemme Guds kærlighed trods livets uundgåelige sorger og tragedier?

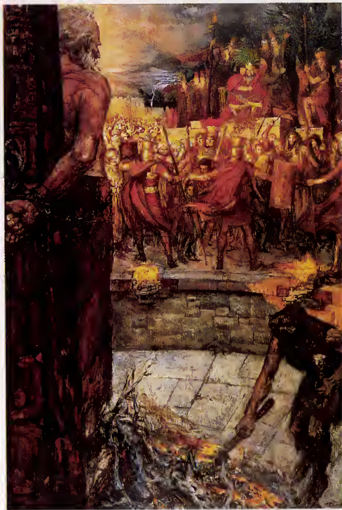
Så kom jeg til at tænke på min niece Ashley. Hun ved også, at hendes himmelske Fader elsker hende, men hun oplevede det modsatte af Jocelyn.

For et års tid siden spadserede Ashley og hendes far og mor mellem klipperne ved stranden nær deres hjem i det nordlige Californien. Hendes far tog billeder af det smukke landskab, så han senere kunne bruge dem til akvarelmalerier. Ud af det blå og uden noget varsel skyllede en voldsom bølge ind over stranden, hvorefter den trak hendes far med til havs og slæbte hendes mor af sted mellem klipperne. Ashley stod så langt inde på land, at bølgen ikke fik fat i hende. Hun var rædselsslagen over det, hun lige havde set, og hun løb straks efter hjælp.

I løbet af få minutter havde en mand med en mobiltelefon tilkaldt hjælp, og en redningsaktion blev sat i værk. Hendes mor var landet på et udsat sted, hvorfra hun kun kunne hentes op med helikopter. Hun havde stærke smerter på grund af en brækket ryg og brækket arm og adskillige sår og flænger fra de skarpe sten og de voldsomme bølger. Man kunne ikke finde Ashleys far. Mens Ashleys mor lå i vandkanten og ventede på at blive reddet, fornemmede hun sin mands tilstedeværelse, og hun vidste uden skygge af tvivl, at

TIL HØJRE: SHADRAK, MESHAK OG ABED-NEGO I DEN BRÆNDENDE OVN, AF WILLIAM L. MAUGHAN; ABINADI BESEGLER SIT VIDNESBYRD, AF RONALD CROSBY

Shadrak, Meshak og Abed-Nego udviste tro og blev beskyttet i ovnen, Profeten Abinadi udviste også tillid til Herren, og dog blev hans liv ikke skånet. Men de vidste alle, at Herren elskede dem.

han var død. Hans lig er aldrig blevet fundet.

Vor himmelske Fader reddede ikke Ashleys far. Men Ashley ved alligevel, at vor himmelske Fader elsker hende. Hun siger: »I den periode følte jeg Helligåndens trøst. Jeg vidste, at jeg skal se min far igen. Og jeg fornemmede Guds kærlighed gennem andres omsorg.«

Hver uge rejser unge piger og deres ledere sig overalt i Kirken og siger: »Vi er døtre af vor himmelske Fader, som *elsker* os ...« *Ved* vi virkelig det? Ved vi det så sikkert, at den vished styrker og opmuntrer os? Hvad kan vi gøre for at kende og fornemme kærlighed bedre? Jocelyns og Ashleys eksempler viser, at vi kan se Guds kærlighed i vores liv – både i glæder og sorger.

At se hans kærlighed i skrifterne

Da jeg tænkte over disse meget forskellige historier, dukkede nogle eksempler fra skriften op i mine tanker – Shadraks, Meshaks og Abed-Negos udfrielse fra den brændende ovn i modsætning til Abinadis martyrdød på bålet.

Shadrak, Meshak og Abed-Nego var Herrens trofaste tjenere. De vidste, at han elskede dem. De troede på, at han kunne beskytte dem i den brændende ovn, hvis han ville. »Kommer det dertil,« sagde de, »så kan vores Gud, som vi dyrker, redde os. Han kan redde os ud af ovnen med flammende ild og ud af din magt, konge« (Dan 3:17). Ikke alene stolede de på, at Herren kunne redde dem, men hvad der er endnu vigtigere, de satte deres lid til hans vilje med hensyn til dem, hvad enten de blev beskyttet eller ej. Den forbløffede kong Nebukadnesar overværede deres mirakuløse redning og erkendte den stærke kærlighed, som Gud nærede til disse »tjenere, fordi de satte deres lid til ham« (Dan 3:28).

Profeten Abinadi i Mormons Bog stolede også på Herren, da han blev truet med døden på bålet. Kong Noa sagde: »... derfor skal du dø, medmindre du vil tilbagekalde alle de ord, som du har talt ilde om mig og mit folk« (Mosiah 17:8).

Det nægtede Abinadi tappert. Da tiden var inde til, at han skulle brændes, blev han ikke mirakuløst reddet. Han »faldt ... om og led døden ved ild; ja, han blev dræbt, fordi han ikke ville fornægte Guds bud, og han beseglede sandheden i sine ord med døden«

Til tider velsigner Gud os ved at skænke os det, vi ønsker os, og til tider velsigner han os med trøst og styrke til at bære byrden af uopfyldte eller knuste drømme.

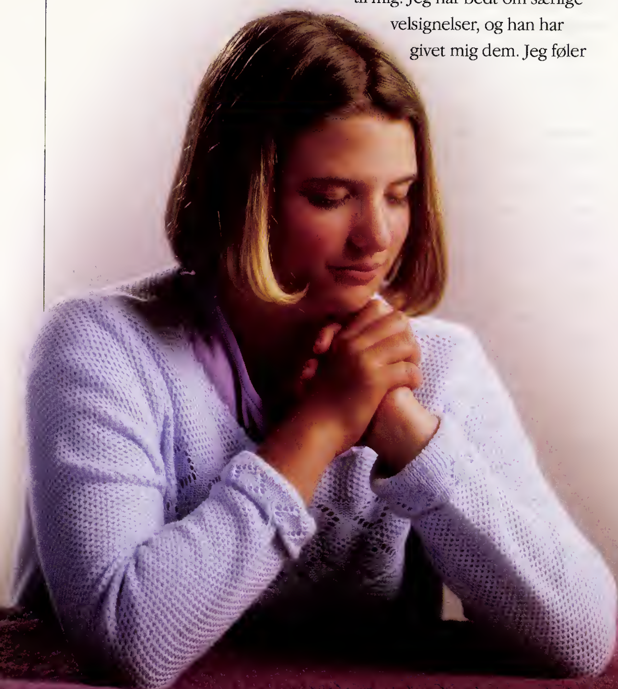
(Mosiah 17:20). Han satte sin lid til Herrens kærlighed til ham og hans vilje angående ham.

Shadrak, Meshak og Abed-Nego blev skånet for døden i ilden; det blev Abinadi ikke. Men alle var de elsket af Gud, og alle vidste de det.

Udfaldet af disse to beretninger viser, at Guds kærlighed overstiger de jordiske oplevelser, vi kommer ud for. Hans kærlighed er større end det gode og det onde, der overgår os. Til tider velsigner han os ved at skænke os det, vi ønsker os, og til tider velsigner han os med trøst og styrke til at bære byrden af uopfyldte eller knuste drømme.

At se hans kærlighed i alle ting

Jeg har selv fornemmet Guds kærlighed til mig. Jeg har bedt om særlige velsignelser, og han har givet mig dem. Jeg føler hans kærlighed i nåde og mirakler, i fødsler og dåb, i sundhed og helbredelse, i daggry og bjerge, i venskaber og familiekærlighed, i timing og templer.

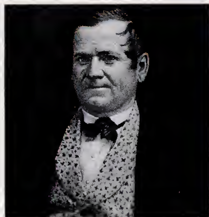
Men jeg er også blevet styrket i modgang. Nogle byrder tynger mig ned, selv om jeg ønsker, at det bæger måtte blive taget fra mig (se Luk 22:42). Faktisk er det i sådanne vanskelige oplevelser, at jeg føler en større afhængighed af Herren og et større mål af kærlighed fra ham. Jeg føler mig tæt på ham, fordi jeg ved, at han bærer mig, trøster mig og indgyder mig mod til at fortsætte. Jeg ved, sådan som Paulus fortalte romerne, at intet, uanset hvor hårdt det er, kan skille mig fra Guds kærlighed.

»Hvem kan skille os fra Kristi kærlighed? Nød eller angst? Forfølgelse, sult eller nøgenhed? Fare eller sværd? ...

For jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller magter eller noget nuværende eller noget kommende eller kræfter

eller noget i det høje eller i det dybe eller nogen anden skabning kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre« (Rom 8:35, 38-39).

Jocelyn og Ashley kunne ikke skilles fra Guds kærlighed, selv om den enes mor blev reddet, mens den andens far ikke blev det. De erkendte hans kærlighed i alle hændelser, både glæde og sorg. Jeg ønsker, at alle unge piger verden over, uanset hvilke omstændigheder de lever under, som Jocelyn og Ashley med overbevisning kan sige: »Vi er døtre af vor himmelske Fader, som elsker os!« ■

NYT FRA HOLLAND

På sin rejse til Jerusalem i 1841 tilbragte ældste Orson Hyde fra De Tolv Apostles Kvorum (herover) mere end en uge i Rotterdam med at forkynde evangeliet. Men der skulle gå endnu 20 år, før der blev sendt sidste dages hellige missionærer til Holland. De første medlemmer i Holland blev døbt den 1. oktober 1861 nær en landsby ved navn Broek bij Akkerwoude.

I dag er der tre stave og ca. 7800 medlemmer af Kirken i Holland. Templet i Haag i Holland blev indviet den 8. september 2002.

EN MORMONS BOG-UDFORDRING

Da eleverne i en institutklasse i Kreuzlingen i Schweiz (herover) begyndte at studere Mormons Bog, følte de en dejlig fredens ånd, og de besluttede at dele den ånd med medlemmerne i deres gren. Eleverne bar vidnesbyrd om Mormons Bog ved et nadvermøde. De tog udgangspunkt i Esajas 12:2 og opfordrede grenens medlemmer til at læse et kapitel om dagen i en måned.

Selv efter at den en måned lange udfordring var forbi, blev medlemmerne i grenen ved med at læse. Og da de læste, oplevede de den samme fredens ånd, som instituteleverne havde

mærket. Arletta Riesen forklarer: »Ånden er stærk i vores gren nu. Alle medlemmerne er mere villige til at gøre det, som Herren ønsker, og vi kan fornemme den kærlighed, som vi føler for hinanden. Det er den samme kærlighed, som Jesus Kristus har til enhver af os.«

DET SKETE I OKTOBER

Det følgende er nogle af de væsentlige begivenheder, som fandt sted i Kirkens historie i oktober måned.

5. oktober 1833: Profeten Joseph Smith rejste fra Kirtland i Ohio til Canada, hvor han prædikede og døbte 16 mennesker.

6. oktober 1867: Den første generalkonference i det nyopførte Tabernakel på Tempelpladsen indledtes. Bygningen blev indviet den 9. oktober 1875.

8. oktober 2000: Præsident Gordon B. Hinckley indviede det nye Konferencecenter med plads til 21.000 tilhørere. Det ligger lige nord for Tabernaklet.

FOTO AF TABERNAKLET: C. R. SAVAGE; FOTO AF KONFERENCECENTRET: CRAIG DIMOND

Sådan anvender du *Liahona* for oktober 2003

Forslag til familieaftner

• »Timing«, s. 10: Ældste Dallin H. Oaks fortæller os, at vi ikke alene skal gøre det rigtige, men også gøre det på det rigtige tidspunkt. Bed om eksempler fra skriften eller fra familiemedlemmernes eget liv om, hvad der sker, når et mennesker enten tager eller ikke tager Herrens timing i betragtning.

• »Vi er døtre af en himmelsk Fader, som elsker os«, s. 42: Drøft de spørgsmål, som søster Susan W. Tanner stiller: Sæt nu vor himmelske Fader ikke besvarer vore bønner, sådan som vi håber? Hvordan kan vi vide, om han elsker os? Fortæl historien om søster Tanners niece, historien om Abinadi eller en anden lignende historie.

• »Det lille tog, som kunne«, s. L2: Spørg familiens børn om de kender historien om »Det lille tog, som kunne«, som præsident James E. Faust genfortæller her. Lad en af dem kort ridse historien op. Tal om de tre togs holdninger. Spørg om konkrete eksempler på, hvordan børnene kan være som det lille blå tog.

Emner i dette nummer

L=*Lille Liahona*

MODELFOTO: KELLY LARSEN

Den lektion, jeg husker bedst

Kan du komme i tanker om en lektion eller en evangelisk drøftelse, som var specielt berigende eller dejlig, og som har været til velsignelse for dig og andre? Send os en beretning om den lektion, som du husker bedst, til Teaching, *Liahona*, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150–3220, USA, eller send det med email til **cur-liahona-imag@ldschurch.org**. Vedlæg venligst fulde navn, adresse, telefonnummer og ward eller gren og stav.

Lær dem at forstå, af Walter Rane
Forældre formanes til at undervise deres børn (se L&P 68:25). Her hjælper en far sin søn med lektierne, og omkring dem ser man andre tegn på åndelig og fysisk næring.

»Når alt kommer til alt, kan man, hvis man har levet sammen med en god kvinde hele sit liv og set sine børn vokse op og blive lykkelige, dygtige mennesker, som yder et bidrag til deres samfund, betragte sit liv som vellykket,« forklarer præsident Gordon B. Hinckley, mens han ser tilbage på 66 års ægteskab og familieliv. »Det betyder ikke noget, hvor mange biler man har, hvor stort ens hus er, eller noget som helst andet i den stil. Det er kvaliteten af ens liv, der gør hele forskellen.« *Se »Hjemme hos familien Hinckley«, s. 32.*

DANISH
4 02239 90110 1